

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
พระมหาประยูร สุขะใจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พระมหาประยูร สุขะใจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2548

h 276808 ร.3

พระมหาประยูร สุขะใจ. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัฒนาราคู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์วเรณี กริทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัฒนาราคู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร องค์ประกอบที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย จบปริญญาธรรม 5 ประโยค จบปรีติธรรมสาขาสามัญ จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 จบสาขาวิชาศึกษา บুদ্ধิภาพ สุขภาพจิต องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 232 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนิสิต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 (X_5)
2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_1) และ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 (X_2)
3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต มี 13 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 (X_3) ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 (X_4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_6) จบปริญญาธรรม 5 ประโยค (X_7) จบปรีติธรรมสาขาสามัญ (X_8) จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_9) จบสาขาวิชาศึกษา (X_{10}) บুদ্ধิภาพ (X_{11}) สุขภาพจิต (X_{12}) การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{14}) สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน (X_{16})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 มี องค์ประกอบ 1 องค์ประกอบ ได้แก่อายุ(X_1) ซึ่งองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบ นี้สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต ได้ร้อยละ 5.30

5. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ เขียนได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 3.410 - .032 X_1$$

5.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.184 X_1$$

FACTORS AFFECTING ON THE PROBLEM OF LEARNING ENGLISH STUDENTS,
THE FACULTY OF HUMANITIES, MAHACHULALONGKORNRAJAVIDYALAYA
UNIVERSITY OF WAT MAHATHAT IN
KHET PHRANAKORN, BANGKOK

AN ASTRACT

BY

PHRAMAHA PRAYOON SUYAJAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2005

Phramaha Prayoon Suyajai. (2005) : *Factors Affecting on the Problem of Learning English Students, The Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University of Wat Mahathat in Khet Phranakorn, Bangkok* . Master Project, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School Srinakharinwirot University. Project Advisor Assoc.Prof. Waythance Greethong.

The purposes of this research were to investigate factors affecting on the problem of Learning English of Students, The Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University of Wat Mahathat in Khet Phranakorn, Bangkok . These factors were divided into three dimensions, first of them was personal factor : age, level of education, learning achievement , English background, personality and mental health. Second of them was family factors : family's supporting. Third of them was environmental factors : physical learning, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer group.

The 232 sample were undergraduated students taking English courses at The Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University during the second semester of the 2004 academic year. The instrument was questionnaires of factors affecting on the problems Learning English of Students. The data was analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The result were as follows :

1. There was significantly positive correlation between 1 factor ; undergraduated students(X_5) Class IV and the problem of learning English at .05 level.
2. There were significantly negative correlation among 2 factors ; age (X_1), undergraduated students(X_2) Class I and the problem of learning English at .05 level.
3. There were no significantly correlation among 13 factors ; undergraduated students(X_3) Class II , undergraduated students Class III (X_4) , learning achievement (X_6), Pali Class V(X_7) , Pariyattidhamma Class VI(X_8) , Mathayum suksa ClassVI(X_9) ,Occupational Education(X_{10}), personality(X_{11}) , mental health(X_{12}) , : family's supporting(X_{13}), physical learning(X_{14}),

interpersonal relationship between students and their teachers(X_{15}), interpersonal relationship between students and their peer group(X_{16}) and the problem of learning English.

4. There was one factors significantly affecting on the Problem of Learning English of Students age (X_1) at .01 level. This factor could predicted equation of the Problem of Learning English of Students about the percentage of 5.30 .

5. The predicted equations of the Problems of Learning English were as follows :

5.1 In term of raw scores were :

$$\hat{Y} = 3.410 - .032 X_1$$

5.2 In term of standard scores were :

$$Z = - .184 X_1$$

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(รองศาสตราจารย์ เวณีย์ กริทอง)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

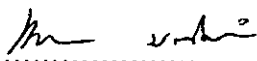
.....

(รองศาสตราจารย์ เวณีย์ กริทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ เวณีย์ กริทอง)

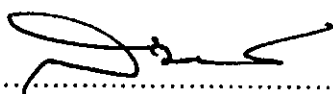
..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีจำ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. พาสนา จุรัตน์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

วันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ เวธนี กริทอง อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ กรรมการสอบปากเปล่า ผู้ซึ่งให้ความรู้ความสามารถให้สติปัญญา และได้ช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำข้อเสนอแนะ แก้ไขข้อบกพร่องอื่น ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค จึงทำให้ผู้วิจัยทำงานวิจัยครั้งนี้ สำเร็จไปด้วยดี ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่งในความรัก และความมีเมตตาของอาจารย์ ขอแสดงความขอบพระคุณอย่างสูงยิ่ง มา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คะเนตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่ให้ความกรุณาแก่ศิษย์ในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ แนวคิด ข้อเสนอแนะ และชี้ข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยอย่างมาก

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ พระครูกัลยาณสิทธิวัฒน์ คณบดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ที่อนุญาตให้ทดลองใช้เครื่องมือกับนิสิตเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ขอขอบพระคุณอาจารย์เจ้าหน้าที่ ของห้องสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนิสิตทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือตลอดจนอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและทำการวิจัยในครั้งนี้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้ ด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ หลวงพ่อเจ้าคุณพระวิสุทธิสุนทร และขอบคุณบิดา มารดา ที่ให้การสนับสนุนการเรียน และให้ทุนทรัพย์ ตลอดจนให้ความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ผลความดีและประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแด่ บิดา มารดา และบูรพาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุก ๆ ท่านได้อบรมสั่งสอน และปลูกฝังคุณธรรมความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ด้วยความหวังดีตลอดมา พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ สิ่ง ทั้งด้านกำลังใจ ด้านกำลังใจและกำลังสติปัญญาอย่างมีสามารถหาสิ่งใดมาทดแทนได้

พระมหาประยูร สุขะใจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	9
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ศึกษาค้นคว้า.....	24
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลักสูตรของมหาวิทยาลัย.....	43
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	49
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	50
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า.....	65
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	73
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	73
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	73
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	75
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	77
ข้อเสนอแนะ.....	87
บรรณานุกรม.....	88
ภาคผนวก.....	97
ภาคผนวก ก คุณภาพของเครื่องมือ.....	98
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถาม.....	105
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	126

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี.....	49
2 แสดงจำนวนและร้อยละของนิสิต โดยจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และพื้นฐานการศึกษา ภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย.....	66
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ.....	67
4 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ	69
5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ	71
6 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียน.....	72
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	99
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง.....	100
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ.....	101
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์.....	102
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามระหว่างนิสิตกับเพื่อน.....	103
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	104

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคแห่งสังคมข่าวสาร ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นและสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาหนึ่งที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสารเป็นภาษาสากล กระทรวงศึกษาธิการ จึงตระหนักในความจำเป็น และเห็นความสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถติดต่อสื่อสารรับข่าวสาร และพัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 2) ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 อยู่ในกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) เป็นยุคแห่งความเจริญก้าวหน้าด้านการสื่อสาร โทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาทางการติดต่อสื่อสารถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน ทำให้วิวัฒนาการด้านการติดต่อสื่อสารในโลกปัจจุบันเป็นโลกไร้พรมแดน กิจกรรมทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ศิลปะ วัฒนธรรม การศึกษา และสิ่งแวดล้อมถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน การแพร่กระจาย รวมทั้งการเข้าถึงและเชื่อมโยงด้วยข่าวสารข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของชีวิต สังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วโลก (สำนักงานกฤษฎีกา. 2539 : 7) ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยภาษาที่เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร และภาษาอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นภาษากลางหรือภาษานานาชาติที่นิยมใช้มากที่สุด (อารมณ จินดาพันธ์. 2539 : 9) นอกจากภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญในด้านการติดต่อสื่อสารแล้วภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในด้านการศึกษอีกด้วย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะสรรพคำทางด้านวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะคำในระดับสูง ๆ ได้ถูกจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่มีความรู้ภาษาจะสามารถเข้าใจความคิด เจตคติ ศิลปะ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ ในโลกตลอดจนความก้าวหน้าทางด้านวิทยาการใหม่ ๆ รวมทั้งความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และอื่น ๆ ได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540: 1) นับว่าเป็นความจำเป็นต้องศึกษาภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับวิทยาการต่าง ๆ นั้นด้วย

ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงลักษณะโครงสร้างด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเทคโนโลยี ด้านการติดต่อสื่อสาร การท่องเที่ยวและด้านวิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษจำเป็นยิ่งในการนำมาใช้เพื่องานด้านต่าง ๆ เหล่านี้ และนอกจากนั้นประเทศไทยยังมีการติดต่อกับนานาประเทศ ทุกวันจะมีสารสนเทศจำนวนมากมายังประเทศไทย สังคมไทยและคนไทย สารสนเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 1) การเรียนรู้ภาษาจึงจำเป็นสำหรับคนไทย และเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควร

มีเป้าหมายเพื่อให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างชนชาติต่าง ๆ (บัญชา อึ้งสกุล. 2541 : 63) ดังนั้นในเรื่องความต้องการในด้านผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษจึงมีมากขึ้น (กิจจา กำแหง. 2538 : 71)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ร้อยละ 65.3 ก็ยังคงมีความคิดว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษช่วยผู้เรียนในด้านการสมาคม ด้านวิชาการ และวัฒนธรรม (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2522) แต่การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังขาดประสิทธิภาพและยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร กล่าวคือนักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถม จนถึงระดับอุดมศึกษานั้นคือนักศึกษาไทยบางคนเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 10-12 ปี แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะพูดติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาได้ (ปราณี อมรรตศักดิ์. 2541 : 276) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับไม่น่าพอใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ไวยากรณ์อังกฤษในภาษาเขียนให้ถูกต้องและปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพูดหรือการเขียนค่อนข้างจำกัด จึงเป็นอุปสรรคใหญ่ใน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษให้ได้ดี ทั้งนี้อาจเนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนไทยส่วนใหญ่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ สื่อมวลชนแทบทุกแขนงเสนอข้อมูลข่าวสารเป็นภาษาไทย สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวของผู้เรียนไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน (นันทกา ทาวุฒิ. 2542 : 15-16)

มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นสถาบันการศึกษาของสงฆ์ในระดับสูงมีบทบาทในการผลิตบัณฑิต เพื่อการวิจัย การบริหาร การบริการวิชาการแก่สังคม พระราชบัญญัติ มาตรา 6 แห่งมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กำหนดให้มหาวิทยาลัย เป็นสถาบัน การศึกษา และวิจัยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิจัยส่งเสริมและให้การบริการทางวิชาการ ทางพระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. 2540 : 1) ซึ่งในสถาบันแห่งนี้ก็มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ปัจจุบันการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษประสบปัญหา เนื่องจากนิสิตใหม่ส่วนหนึ่ง มีวุฒิการศึกษาเทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนปลายเมื่อเข้าเรียนปีแรก มีพื้นฐานการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เช่น จบบาลีเปรียญธรรม 5 ประโยค จบการศึกษานอกโรงเรียน(กศน.) ปริยัติธรรมสายสามัญ สายสามัญ วุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปัญหาความรู้พื้นฐานแตกต่างกัน แต่มาเรียนระดับเดียวกัน ก่อให้เกิดปัญหาต่อการบริหารจัดการเรียนการสอน นอกจากนั้นยังมีปัญหาขาดอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติไม่เพียงพอ ขาดสื่อการสอนที่ไม่ทันสมัย ห้องฝึกงาน ห้องทดลอง และขาดเอกสารตำราในการค้นคว้า ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ (พระสมณีก ติระรังษี. 2535) ได้ศึกษาสภาพการศึกษาในสภาพการศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า ปัญหาการศึกษาที่พบได้แก่สภาพแวดล้อม ภายในมหาวิทยาลัยค่อนข้างแออัด ขาดอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถวิชาเฉพาะ ครูอาจารย์สนใจระบบการบริหารงานเฉพาะหน้าที่ปฏิบัติเท่านั้น ขาดอุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุดมี

หนังสือค่อนข้างเก่ามาก หนังสือที่มีอยู่ตามหลักสูตรไม่เพียงพอ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา หรือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย

ปัญหาข้างต้นซึ่งผู้วิจัยได้ทำงานที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในตำแหน่งอาจารย์ มาเป็นระยะเวลาประมาณ 3 ปี และได้รับรู้เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น จึงได้ ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นในการสำรวจครั้งนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ(โกวิทย์ พานแก้ว.สัมภาษณ์.เมื่อวันที่ 20-4- 2547) มีความเห็นว่า นิสิตที่เข้ามาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน นิสิตบางคนได้ตั้งภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน รวมทั้งอาจ ได้รับการสอนแต่เดิมมาโดยยึดการเรียนการสอนแบบที่ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการสอน นิสิตจึงไม่ค่อยมี โอกาสได้สนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาขาดทักษะด้านการฟัง และการพูดความคิดเห็นนี้อุด คล้องกับการให้สัมภาษณ์ของอาจารย์นิลรัตน์ กลิ่นจันทร์(เมื่อวันที่21-4-2547)และคณาจารย์ผู้สอนอีก 9 ท่าน ซึ่งได้ข้อสรุปว่า นิสิตมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษจริง สาเหตุคือ พื้นฐานด้านการศึกษาที่ ต่างกัน อิทธิพลด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน อาจส่งผลต่อ ทักษะการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ การพูด การฟัง การอ่านและการเขียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาจีน(พระมหาภุชสฤษฎ์ อิทธิเมธิ.สัมภาษณ์. 17-5-2547)มีความเห็นว่า นิสิตเรียนภาษาจีนขาดทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนจริงสาเหตุของปัญหาอาจมาจากตัว นิสิตที่ไม่มีพื้นฐานทางภาษาและสิ่งแวดล้อมในการเรียนทำให้มีผลต่อการเรียนมาก ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 190) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทุกระดับ ปรากฏว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำและงานวิจัยพบอีกว่านักศึกษาส่วนมากที่เข้าศึกษาต่อหลักด้านวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือมีความรู้และทักษะด้านการใช้ภาษาอังกฤษไม่ เพียงพอที่จะสื่อสารโดยเฉพาะทักษะด้านการฟังและการพูด (สุวรรณี พันธุ์พริกส์และวามทิพย์ วิมลเกษม. 2536 : 36-38) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สังเวียน สฤษฎิกุล (2521 : 3-4) กล่าวถึงปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ 1) หลักสูตรไม่ให้ความสำคัญของทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน แต่เน้นที่การอ่านและ ไวยากรณ์ 2) ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากไม่เชี่ยวชาญด้านการสอนทักษะทางภาษา 3) นักเรียนที่จบ ชั้นประถมศึกษาส่วนมากจะมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอ 4) ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้ดีมักจะไม่ สนใจในเรื่องวิธีสอน ทำให้การสอนไม่มีประสิทธิภาพ ในการสำรวจปัญหาผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถาม โดยให้นิสิตพระภิกษุและสามเณรระดับปริญญาตรี จำนวน 60 คน ตอบแบบสอบถามปลายเปิดมี จำนวน 2 ข้อดังนี้

ข้อที่ 1 ถามว่า “ท่านคิดว่า ท่านมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้ามีคือปัญหา อะไรบ้าง” คำตอบคือ มีปัญหาการเรียนไม่ได้ผล เช่น การพูดติดต๋อสื่อสารไม่ได้ การฟังไม่เข้าใจ อ่าน ได้บ้างไม่ได้บ้างและการเขียนเป็นประโยคยาว ๆ ไม่ได้ จากปัญหานี้มีผู้ตอบจำนวน 17 คน ในจำนวน

เต็ม 60 คน คิดเป็นร้อยละ 75. และปัญหาเวลาเรียนไม่เพียงพอ กิจกรรมน้อยเกินไป จากปัญหานี้มีจำนวนผู้ตอบ 15 คน ในจำนวนเต็ม 60 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ข้อที่ 2 ถามว่า “จากปัญหาในข้อที่ 1 เมื่อมีปัญหา ท่านคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง” คำตอบคือเกิดจากสาเหตุส่วนตัว คือ การให้ความสนใจต่อการเรียนน้อย พื้นฐานก่อนเข้าเรียนไม่ดี บางท่านไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ และมีปัญหาด้านสุขภาพ จากปัญหานี้มีผู้ตอบจำนวน 47 คน ในจำนวนเต็ม 60 คิดเป็นร้อยละ 78.3 ส่วนปัญหาเกิดจากสาเหตุสิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่น ห้องเรียนแออัด สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนไม่พร้อม บรรยากาศในห้องเรียนไม่เอื้อต่อการเรียนและวิธีสอนของอาจารย์ไม่น่าสนใจ จากปัญหานี้มีผู้ตอบจำนวน 13 คน ในจำนวนเต็ม 60 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6

จากการสำรวจปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษนั้น พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีปัญหาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดิษุ ศรีนราวัฒน์ (2539 : 126) ที่ศึกษาเรื่อง ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ พบว่าสถานศึกษาบางแห่งมีอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษที่ยังขาดทักษะในด้านความรู้และประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากบางคนมิได้เรียนหรือฝึกอบรมด้านภาษาที่เพียงพอมาก่อน อีกทั้งด้านห้องเรียนที่อาจมีขนาดใหญ่เกินไป ทำให้อาจารย์ไม่สามารถฝึกฝนทักษะภาษาให้แก่นักศึกษาได้เต็มที่และทั่วถึงอย่างที่ควรจะเป็น รวมทั้งยังขาดอุปกรณ์ประกอบการสอนที่มีคุณภาพ จึงทำให้เกิดปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การพูดไม่ได้ ฟังไม่ออก อ่านไม่เข้าใจ และเขียนไม่เป็นประโยค

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อม ที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประกอบการวางแผนนโยบายเพื่อหาทางปรับปรุง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพ โดยทำให้ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมีน้อยลงต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 377 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยาชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 295 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีเป็นชั้น (Strata)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

3.1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

- 3.1.1.1 อายุ
- 3.1.1.2 ชั้นปีที่ศึกษา
- 3.1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3.1.1.4 พื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน
- 3.1.1.5 บุคลิกภาพ
- 3.1.1.6 สุขภาพจิต

3.1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง

3.1.3 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่

- 3.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพของมหาวิทยาลัย
- 3.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์
- 3.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง อุปสรรคที่ทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตขาดประสิทธิภาพ ในการเรียนโดยขาดทักษะด้านการฟัง พูด การอ่านและการเขียน โดยแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาดังนี้

1.1. ทักษะการฟัง ได้แก่ ความไม่สามารถในการรับรู้ภาษาอังกฤษ คือฟังข้อความแล้วไม่สามารถนำมาสื่อความได้ ฟังแล้วไม่สามารถปฏิบัติตามได้ ฟังแล้วไม่สามารถเข้าใจได้

1.2 . ทักษะการพูด ได้แก่ ความไม่สามารถในการออกเสียง คำศัพท์ ข้อความและประโยคได้ถูกต้อง ไม่สามารถตอบคำถาม สนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ไม่สามารถพูดขอเรื่อง ขอความช่วยเหลือ และไม่สามารถพูดรายงานได้

1.3 ทักษะการอ่าน ได้แก่ ความไม่สามารถในการอ่านข้อความ อ่านจดหมาย อ่านหนังสือพิมพ์ อ่านรายงาน อ่านบทความได้เข้าใจ และไม่สามารถอ่านสรุปย่อความได้

1.4 ทักษะการเขียน ได้แก่ ความไม่สามารถในการใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ใช้ประโยคที่สื่อความหมายชัดเจนในการเรียงลำดับเหตุการณ์ เขียนสรุปความ เขียนรายงานและไม่สามารถได้ตอบจดหมายได้-

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อนิสิตในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและ ด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน บุคลิกภาพ และสุขภาพจิต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 อายุ หมายถึง ระยะเวลาคิดเป็นจำนวนปีนับตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบันของนิสิต โดยนับตามปฏิทินสากล

2.1.2. ชั้นปีที่ศึกษา ได้แก่

2.1.2.1 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1

2.1.2.2 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2

2.1.2.3 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3

2.1.2.4 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนิสิต ซึ่งแสดงเป็นผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม(Grade Point Average) ของทุกรายวิชา นับตั้งแต่เริ่มเรียนในภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 1 จนถึงภาคการเรียนปัจจุบัน

2.1.4 พื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย หมายถึง ประสบการณ์การเรียน ภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม ได้แก่ จบประถมศึกษา 5 ประโยค จบปรีดิธรรมสาขสามัญ จบสาขสามัญมัธยมศึกษาปีที่ 6 และจบสาขาวิชาชีพศึกษา (ปวช)

2.1.5 บุคลิกภาพ หมายถึง การแสดงออกของนิสิต ที่เป็นลักษณะเฉพาะของนิสิตที่สะท้อนถึงความรู้สึนึกคิด และพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อตอบสนองสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ซึ่งทำให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนิสิต ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งบุคลิกภาพตามแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey) ซึ่งจำแนกเป็น 2 แบบ ดังนี้

2.1.6.1 ลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ เป็นลักษณะบุคลิกภาพของคนที่รักความก้าวหน้าฟันฝ่าอุปสรรค โกร่ง่าย ทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็วและไม่ชอบการรอคอย

2.1.6.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบบี เป็นลักษณะบุคลิกภาพของคนที่ค่อนข้างเฉื่อยชาจิตใจเยือกเย็นทำงานไปเรื่อยๆ ไม่หวังผลสำเร็จในการทำงานไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ อดทนรอคอยได้

2.1.6 สุขภาพจิต หมายถึง สภาวะจิตใจของนิสิตที่มีต่อตนเองและผู้อื่น โดยมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ตลอดจนความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และสามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสามารถวัดได้โดยการใช้แบบคัดกรองสุขภาพจิต (Thai GHQ 60 = Thai General Health Questionnaire 60)

2.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หมายถึง การแสดงออกของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ได้แก่ เจ้าอาวาส ครูอาจารย์ และแม่ชี ซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนิสิตในการดูแลเอาใจใส่ ดูแลด้านการเรียน ซึ่งแสดงออกโดยการให้คำปรึกษาทางการเรียนการสนับสนุนด้านเศรษฐกิจ ซื้ออุปกรณ์การเรียน ค่าเล่าเรียนและค่าเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน

2.3 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์ และความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับเพื่อน ดังมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพ หมายถึง การรับรู้ของนิสิตเกี่ยวกับสภาพการณ์ทางการเรียนการสอนแบ่งเป็น 2 ด้านดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียน ขนาดห้องเรียนเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิตความสะอาด ความเป็นระเบียบของห้องเรียน การถ่ายเทอากาศ แสงสว่าง การปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ความพร้อมของสื่อและอุปกรณ์การเรียน ความทันสมัยและคุณภาพการใช้งาน

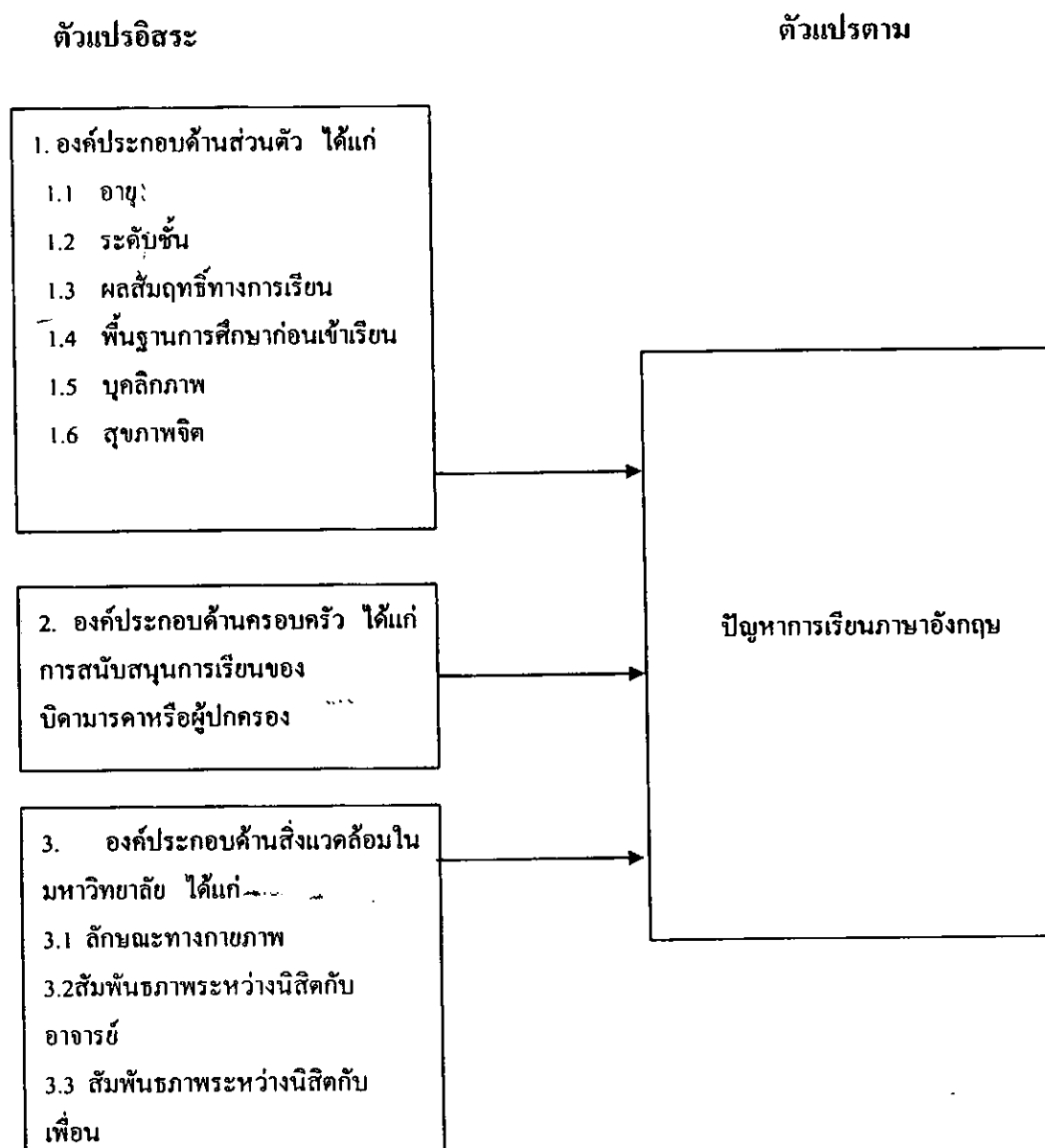
2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ หมายถึง การปฏิบัติตนของนิสิตต่ออาจารย์และการปฏิบัติของอาจารย์ต่อนิสิต ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่

2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนิสิตต่ออาจารย์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ได้แก่ การซักถาม ปัญหาการเรียน ปัญหาส่วนตัว การให้ความเคารพ เชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ และปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนิสิต ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ได้แก่ การให้ความสนใจ การให้คำปรึกษา ทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ทำให้นิสิตเกิดความรู้สึกที่อบอุ่นเป็นกันเอง และสร้างบรรยากาศต่อการเรียนรู้อยู่เสมอ

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนิสิตและเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน ความห่วงใยซึ่งกันและกัน การแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการทำงานกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ เพื่อให้เกิดความรักสามัคคี

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว
 - 2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว
 - 2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านครอบครัว
 - 2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านครอบครัว
 - 2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านครอบครัว
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย
 - 2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1.1 ความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุด ภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2391 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 โดยพวกมิชชันนารีชาวอเมริกันได้จัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กในหมู่บ้านมอญได้ คลองบางหลวง และได้มีเจ้านายและข้าราชการจำนวนมากสมัครเรียนภาษาอังกฤษกับคณะมิชชันนารีอเมริกัน จนมีความรู้ภาษาอังกฤษแตกฉาน ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 พระองค์ทรงเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ได้ทรงพระราชดำริเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นทางนำไปสู่ความรู้วิชาการของประเทศตะวันตก ความ

เข้าใจในสภาพการเมืองในยุโรปและเพื่อให้ประเทศสามารถรักษาเอกราชไว้ได้จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้จ้างครูฝรั่งมาถวายการสอนภาษาอังกฤษแก่ราชโอรส และราชธิดาในราชสำนัก และภาษาอังกฤษเริ่มมีบทบาท และความสำคัญในวงการศึกษาของไทยยิ่งขึ้น

1.1.2 รูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนต้องฝึกทักษะและผู้สอนจะต้องสอนและช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 รูปแบบคือ (กาญจนา ปราบพล 2527: 1)

1. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษโดยเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ ผู้เรียนจะเรียนภาษาโดยนึกถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลา ลักษณะการเรียนแบบนี้จึงเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ภาษาที่ผู้สอนนำมาจึงเน้นรูปแบบของภาษาที่เรียกว่า การใช้ (Usage)

2. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การสื่อสาร (Communication) เป็นการเรียนภาษาโดยเน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงมีความสำคัญกว่าความถูกต้องของภาษา

รูปแบบทั้งสองนี้สอดคล้องกับของบราวน์ (Brown, 1980 :83-176) ที่กล่าวว่ารูปแบบหรือกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษโดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อคือ

1. รูปแบบหรือกลวิธีการเรียน (Learning Strategies) คือการที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามาและอาจเก็บไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะออกใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การถ่ายโยง (transfer) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนส่งเสริมให้เกิดความรู้ใหม่ เรียกว่า การถ่ายโยงทางบวก (Position Transfer)

1.2 การขัดขวาง (Interference) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียน เป็นอุปสรรคต่อความรู้ใหม่

1.3 การสรุป (Generalization) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำความรู้ทั้งหลายมาจัดให้เป็นหมวดหมู่

1.4 การทำให้ง่าย (Simplification) หมายถึง การที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ เพื่อให้ง่ายในการศึกษาจดจำหรือเพื่อให้เนื้อหานั้นลดความซับซ้อนลงให้มากที่สุด

2. รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) คือการที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ทั้ง ๆ ที่ผู้เรียนต้องพบกับความยากลำบาก เช่น ในเรื่องโครงสร้างของภาษา ความหมายที่ต้องการจะสื่อสาร ความเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นต้น รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสารที่น่าสนใจที่สุดคือ การหลีกเลี่ยง (Avoidance) การหลีกเลี่ยงคือ การที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารภายในวงจำกัดของความรู้ที่มีอยู่ ข้อความหรือโครงสร้างใดที่ยากจะถูกตัดทิ้ง หรือผู้เรียนจะใช้ภาษาที่มีความรู้ย่อมขาดแทน เพื่อพยายามส่งข่าวสารให้ได้ใจความใกล้เคียงมากที่สุด

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกทางด้านทักษะและผู้สอนจะต้องสอน และช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่า ทักษะทางภาษา ทั้ง 4 (สังเวชน สฤณคฤถ และคนอื่น ๆ .2521 : 40-45)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น เริ่มแรกครูต้องมีการฝึกทักษะในการฟังและการพูดเสียก่อน แล้วจึงจะฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อให้เป็นตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ ในการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 นี้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้รู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ทักษะทางภาษาทั้ง 4 มีรายละเอียดดังนี้

1. ทักษะการฟัง (Listening Skills) หมายถึงผู้เรียนต้องสามารถได้ยินความแตกต่างของหน่วยเสียง คำ และโครงสร้างต่าง ๆ พอที่จะเข้าใจว่าผู้พูดกล่าวถึงอะไร พร้อมทั้งจะเข้าใจความหมายได้ การเรียนภาษาส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากการฟัง (Listening) การออกเสียง (Pronunciation) และโครงสร้างของประโยค (Structure) ประสิทธิภาพในการฟังนั้นไม่จำเป็นจะต้องควบคู่กับการพูดเสมอไป เช่นการฟังวิทยุ การฟังคำบรรยาย การชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาต่างประเทศ การชมโทรทัศน์ที่ไม่พากย์ เป็นการฝึกทักษะการฟังชนิดไม่ต้องควบคู่กับการพูด นักศึกษาทางภาษาต้องการอย่างมากที่จะเพิ่มพูนสมรรถภาพในการฟังเพื่อให้ตนเองมีทักษะในด้านนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพราะเป็นผู้รับผิดชอบที่จะเพิ่มพูนทักษะในการฟัง เพื่อวางพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างดี การที่จะฝึกทักษะในการฟังนั้นเป็นเรื่องที่ยาก ดังที่ บัญชา อึ้งสกุล (2541 : 66) กล่าวไว้ว่า การฟังภาษาเป็นคำพูดหรือฟังเสียง ซึ่งมีมุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว การที่ผู้ฟัง ฟังคำพูดหรือเสียงและเข้าใจความหมายว่าพูดอะไรและพูดเกี่ยวกับอะไรจึงเป็นการฝึกฝน การฟังเพื่อให้เข้าใจ และเป็นส่วนสำคัญยิ่งสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญเพราะเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อความหมายและเป็นพื้นฐานของการเรียนทักษะอื่น ๆ พฤติกรรมการฟัง แบ่งออกได้เป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับการเรียนรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะหรือสามารถจำแนกเสียงได้ เช่นเสียงเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค ระดับนี้เป็นระดับพื้นฐานในการฟัง

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่ฟังและเข้าใจจุดประสงค์ของการสื่อความหมายนั้น ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษาของ ฟอร์เซท (Fawcette, 1980-A) ในเรื่องการฟังที่มีผลต่อทักษะการฟังของนักเรียนระดับชั้นกลางคือ ระดับเกรด 4 เกรด 5 และเกรด 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฟังจะมีการพัฒนาการฟังได้ดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก การฟังเป็นทักษะที่ครูสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้น

ด้วยการสอน นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างในด้านความสามารถในการฟัง

2. ทักษะในการพูด (Speaking Skills) หมายถึง ความสามารถในการพูดเพื่อให้สื่อความหมายกับเจ้าของภาษาตามต้องการด้วยความแคล่วคล่องพอประมาณ การที่จะมีทักษะดังกล่าวได้ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เริ่มจากการฟัง เลียนแบบการออกเสียงได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถพูดข้อความที่เป็นประโยค หรือข้อความที่ยาวขึ้นได้ ดังนั้น ผู้พูดก็ต้องมีการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามหลักภาษา และสามารถพูดได้ถูกต้องกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดต้องมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งย่อมแตกต่างกับวัฒนธรรมของภาษาของตนเอง ความรวดเร็วฉับพลันในการโต้ตอบก็ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของทักษะในการพูด เพราะถ้าไม่สามารถโต้ตอบได้ทันการก็เท่ากับว่าการสื่อความหมายนั้นล้มเหลว ในทำนองเดียวกับที่ ฮาเล (Haley" 1978: 295-A) ได้ศึกษาถึงผลการโต้ตอบในทันทีและการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษา อังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนระดับที่ 1 ของประเทศสเปน ซึ่งศึกษาโดยการให้พูด วัดทักษะคิด แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบใช้ท่าทางในการตอบ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การเรียนโดยให้นักเรียนได้ลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ครูจะฝึกให้นักเรียนมีทักษะการพูดนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับนักเรียน นอกจากนี้ บอทท์ (Bott. 2533: 33-42) ได้กล่าวถึงทักษะด้านการพูดในประเทศไทยไว้ว่า ครูทั่วไปมักจะให้ความสำคัญของการอ่านมากกว่าการพูด แล้วทำการสอนโดยการแปลและอธิบาย ผู้เรียนจึงไม่ได้พูด ครูผู้สอนเองก็ไม่มีทักษะในการพูดด้วยเพราะใช้แต่ภาษาไทย

3. ทักษะในการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง มีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง เข้าใจความหมายทั้งในด้านเนื้อหาและวัฒนธรรมด้วยความเร็วพอประมาณ การที่จะมีทักษะถึงขั้นนี้ ผู้เรียนต้องรู้จักคำ การออกเสียง เน้นหนักเสียงสูงต่ำ เข้าใจความหมายของคำ โครงสร้าง ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา ทั้งยังต้องฝึกการอ่านบ่อย ๆ ให้อ่านได้เร็วเพื่อเก็บใจความ นอกจากประสิทธิภาพของผู้อ่านก็เป็นองค์ประกอบสำคัญ ทักษะในการอ่านนั้น รวมทั้งทักษะในการออกเสียงและอ่านในใจ ผู้อ่านต้องมีความสามารถพิเศษ ได้แก่ ความสามารถอ่านให้ผู้ฟังเข้าใจและซาบซึ้งในเนื้อความจึงจำเป็นต้องอ่านให้ถูกต้อง มีจังหวะ การเน้น การขึ้นลงเสียง ความชัดเจน ความคล่อง รวมทั้งมีความเข้าใจในเนื้อหาที่กำลังอ่านอีกด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ให้ผู้ฟังเข้าใจข้อความที่ได้ยินได้ทันที เพราะเข้าใจความรู้สึกหรือความหมายตามที่ผู้แต่งต้องการ นอกจากนี้จอห์นสัน (Johnson. 1986 :13) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาว่า ความรู้เดิมและโลกทัศน์ของผู้เรียนจะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจใน

การอ่านและการเขียนได้อย่างไร ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เดิมในการเขียนจะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น และมีความคงทนในการจำอีกด้วย

4. ทักษะในการเขียน (Writing Skills) หมายถึง ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาใหม่คือ ภาษาอังกฤษ ตามลักษณะความนิยมของเจ้าของภาษา โดยเริ่มจากสามารถสะกดตัวได้ถูกต้อง เรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยค ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษาเรียบเรียงเป็นเรื่องตามลำดับก่อนหลัง รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน รู้จักใช้สำนวน และสามารถแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนที่สามารถสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้ การฝึกทักษะในการเขียนควรมาเป็นลำดับสุดท้าย ถ้าจะให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนภาษาควรที่จะฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง พูด และอ่านก่อน เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนต้องฝึกทักษะและผู้สอนต้องสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยครูควรจะฝึกทักษะในการฟังและการพูดก่อน แล้วจึงควรฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนภาษาของมนุษย์ จอห์น (Johns. 1981:51-57) ได้เสนองานวิจัยเชิงสำรวจในเรื่องภาษาอังกฤษที่จำเป็น เพื่อศึกษาว่าทักษะใดเป็นทักษะที่เป็นประโยชน์มากที่สุดต่อความสำเร็จของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในชั้นเรียนระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอน จำนวน 200 คน จากทั้งระดับสูงกกว่าและต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยซานดิเอโก พบว่า ทักษะการอ่านมีความสำคัญต่อนักศึกษาในทุกคณะ โดยเฉพาะคณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์สังคม เพราะมีความต้องการเกินร้อยละ 50 และทักษะที่รองลงมาคือ การฟัง การเขียน และการพูดตามลำดับ สำหรับคณะที่ต้องการภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะร้อยละ 100 คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์

1.1.3 ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

รัฐบาลไทยได้ตระหนักและยอมรับในความสำคัญของภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตร กัญจนา สินชรวานนท์ และคนอื่น ๆ (2523 :180-187) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคมในด้านสภาพการเรียนภาษาอังกฤษ และด้านหลักสูตรผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับและควรมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การวิจัยยังได้พบว่า ภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้มากที่สุดในหน่วยงานต่าง ๆ คือ ภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน ตามลำดับ โรงเรียนส่วนใหญ่มักจะจัดให้มีการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษกันในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เพราะเห็นว่ามีความพร้อมที่จะเรียนภาษาที่สองได้ดีที่สุด

ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 13-15) กล่าวว่าศาสตร์ที่ผู้สอนควรรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. วิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) วิชาที่เกี่ยวข้องกับ

ก. วิชาภาษาศาสตร์ในด้านที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ซึ่งวิชานี้เกี่ยวกับการสอนภาษามากที่สุด เพราะวิชาภาษาศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวกับภาษาโดยตรง นอกจากนี้วิชานี้ยังได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ ซึ่งการวิเคราะห์ในรูปของประโยค คำ หน้าที่ ที่มา และความหมาย

ข. วิชาสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics) วิชาที่กล่าวถึงสังคมที่มนุษย์อยู่ร่วมกัน มีการสื่อความหมายกันด้วยภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน และภาษาของคนที่อยู่ในชุมชนนั้น ๆ เพราะภาษาเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเป็นอยู่และลักษณะทางสังคมนั้น

ค. วิชาจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) วิชาที่กล่าวถึงภาษาและความสัมพันธ์กับมนุษย์ในด้านบุคลิก พฤติกรรม การเรียนรู้ ประสบการณ์ ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพของบุคคลแต่ละคนมุ่งถึงความสามารถในการใช้ภาษา
2. ประสบการณ์ต่างๆ ทางภาษาที่เพิ่มขึ้นสามารถจะเปลี่ยนบุคลิกภาพของคนได้
3. ภาษาและแนวความคิดที่มีผลต่อกัน การเรียนภาษาต้องอาศัยทั้งการเรียนรู้ทางสมองและความคิด การเรียนภาษานั้นเป็นการรับรู้รูปแบบของเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์ โดยการศึกษารูปแบบเหล่านี้ทั้งหมด
4. พฤติกรรมทางภาษาของแต่ละคนขึ้นอยู่กับ
 - ความสามารถภายใน เช่น ความถนัด โครงสร้างทางบุคลิก
 - อิทธิพลภายนอก มีผลต่อพฤติกรรมทางภาษา เช่น สภาพสังคมในบ้านและนอกบ้าน การประกอบอาชีพ เพื่อนฝูงความสามารถของแต่ละบุคคล ในการผสมผสานความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่ได้รับ

2. วิชาจิตวิทยา (Psychology) ให้ความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษา

2.1 การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อสิ่งที่คนเรียนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ความต้องการและประสบการณ์

2.1 การสอนเนื้อหาใหม่นั้นควรสอนตั้งแต่ง่ายไปหายากตามลำดับ

2.2 การฝึกและการทำซ้ำ ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความจำความแม่นยำ และคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

2.3 การฝึกซ้ำ ๆ นั้นจะต้องเว้นช่วงในการฝึกให้พอดี ควรมีการทบทวนด้วย

2.4 ในขณะที่ทำการสอน ควรแสดงอาการยอมรับ ข้อถูกต้องและข้อผิดพลาดของนักเรียนโดยครูจะต้องบอกให้ทราบทันที อาจจะด้วยอาการ ทำทางหรือคำพูดว่าคำตอบนั้นถูกต้องหรือไม่

- 2.5 การเรียนรู้จะเกิดได้เร็วขึ้น ถ้าสิ่งที่เรียนมีความหมายในด้านวัฒนธรรมหรือสภาพทางสังคม การสร้างบทเรียนที่มีบทฝึกที่มีประโยชน์มีความหมายและนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ นักเรียนจะเรียนได้เร็วและจำได้ดี
- 2.6 ควรให้ผู้เรียนได้รู้ถึงลำดับของทักษะทางภาษาว่าสิ่งใดเกิดขึ้นก่อนและหลัง (ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน)
- 2.7 ความสามารถในการเรียนภาษาจะแสดงให้เห็นว่า นักเรียนควรเรียนภาษาในชั้นสูงต่อไปหรือไม่
- 2.8 ควรสอนจากสิ่งที่ไม่ซับซ้อน ไปหาสิ่งที่ซับซ้อน จากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ไม่รู้
- 2.9 ครูควรทราบถึงความสามารถและความแตกต่างของแต่ละบุคคลว่าแต่ละคนจะเรียนรู้ได้ไม่เท่ากัน และมีวิธีการเรียนของคนต่างกันออกไป
- 2.10 การใช้อุปกรณ์ในการสอนช่วยประกอบการสอน และการอธิบายจะทำให้การเรียนรู้ดีขึ้น
- 2.11 การสร้างสถานการณ์ในการสอนจะทำให้บทเรียนมีความหมาย และนักเรียนจดจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
- 2.12 การสอนคำ หรือความหมายของคำควรให้ความหมายที่อยู่ในรูปของประโยคจะทำให้เข้าใจความหมายดีขึ้น
- 2.13 การสอนเนื้อหาไวยากรณ์ใหม่ควรยกตัวอย่างจากเรื่องที่เคยเรียนและเคยพบเห็นมาแล้ว
- 2.14 ไม่ควรทำบทเรียนให้ยากจนเกินไป เพื่อผู้เรียนได้เกิดความสนใจเกินความสำเร็จมานะ และพยายามต่อไป ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้
- 2.15 การสร้างบทเรียนควรให้เนื้อหาสัมพันธ์กันตลอด จะทำให้น่าสนใจและไม่น่าเบื่อ
- 2.16 ครูผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในการชี้แนวทางและแนะนำ ควรจะเป็นผู้ที่กระตือรือร้น และมีอารมณ์คล้อยตามบทเรียน ซึ่งจะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

คาลิโวลดา (Kalivoda . 1980:2 กล่าวถึงปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถฟังภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้เข้าใจแม้จะผ่านการเรียนวิชาสนทนามาแล้วในชั้นมัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษาไว้ดังนี้

ความยากลำบากในการจำรายละเอียดที่สำคัญของข้อความที่มีความยาวมาก ๆ
 ความเร็วของคำพูดที่มีข้อความที่ไม่ชัดเจน
 ความไม่คุ้นเคยกับคำพูดหรือข้อความที่ได้ฟัง

พราเตอร์ (วรสิริ ลิขิตวงศ์, 2547 : 15 อ้างอิงจาก Prator. 1976) กล่าวถึงปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนจะมีปัญหาในการฟังมากที่สุด อาจเป็นเพราะผู้เรียนเหล่านั้น มีโอกาสพบเจ้าของภาษาน้อย

แอบบอทท์ (Abbott. 1980 : 6) กล่าวถึงปัญหาการพูดว่า แม้ความสามารถในการถามคำถามจะมีประโยชน์ต่อการสื่อสารด้วยการพูดเป็นอย่างมาก แต่ครูผู้สอนทุกแห่ง มีความเห็นโดยทั่วไปว่า นักเรียนของตนมีความสามารถทางด้านการพูดน้อย เช่น ในประเทศอังกฤษ นักศึกษาต่างชาติที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอยังมีปัญหาในการที่จะถามเพื่อหาข้อมูล

บอทท์ (Bott. 2523 :35) ได้กล่าวถึงปัญหาในการพูดว่า ครูทั่วไปมักให้ความสำคัญของการอ่านมากกว่า แล้วทำการสอนโดยการแปลและอธิบาย ผู้เรียนจึงไม่ได้พูด ครูผู้สอนก็ไม่ต้องมีทักษะในการพูดด้วย เพราะใช้แต่ภาษาไทย

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 : 72-80) ได้ชี้แจงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู
 - 1.1 ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน
 - 1.2 การเตรียมการสอนไม่สม่ำเสมอ
 - 1.3 ไม่เข้าใจโครงสร้างของแบบเรียน
 - 1.4 ไม่มีเวลามากนักที่จะแสวงหาความรู้
 - 1.5 ครูแปลประโยคภาษาอังกฤษให้นักเรียนเป็นภาษาไทย
 - 1.6 ครูเข้าใจนักเรียนในชั้นน้อยเกินไป
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
 - 2.1 ให้ความสนใจกับภาษาอังกฤษ
 - 2.2 มีพื้นความรู้น้อย
 - 2.3 ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 จำนวนนักเรียนมากเกินไป
 - 3.2 การเรียนในระดับชั้นหนึ่ง ๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน
 - 3.3 เนื้อหามากเกินไป
4. ปัญหาวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.1 ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.2 ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

1.1.4 คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของผู้สอน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เปลี่ยนจากการสอนที่เน้นไวยากรณ์ เป็นแนวการสอนแบบสื่อความหมาย คือเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างถูกต้อง แต่บทบาทของผู้สอนยังเป็นสิ่งสำคัญ เพราะผู้สอนสามารถจะทำให้การ

เรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและประสบผลสำเร็จได้ ทั้งนี้ผู้สอนต้องมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ มีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนรู้หลักจิตวิทยา และศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา

มิลเลอร์ (Miller, 1978: 40-41) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูภาษาอังกฤษที่ดีกว่าควรมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดของการสอน คือ ตัวครูและวิธีการสอนของครูอื่นจะทำให้ให้นักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อประสบความสำเร็จในการเรียนรู้
2. มีความคิดสร้างสรรค์ การสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจครู ควรหากิจกรรมมาช่วยให้นักเรียนสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกมเพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้แล้ว
3. มีอารมณ์ขัน อารมณ์ขันของครูจะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด และลดความกังวลใจให้กับนักเรียน ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันเพิ่มขึ้นเพราะได้หัวเราะด้วยกัน นักเรียนเรียนด้วยความสนุก การเรียนการสอนก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพราะนักเรียนไม่กลัวที่จะตอบผิดหรือพูดน้อย
4. ทักทายนักเรียน การพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนจะทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และท้าทายให้นักเรียนโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน เนื่องจากการใช้ภาษาด้วย
5. การเขียนการบ้านติดไว้บนกระดานด้านซ้ายมือก่อนทำการสอนในแต่ละคาบ เพื่อว่าครูจะได้ไม่ต้องรีบร้อนให้การบ้านเมื่อได้ขึ้นสัญญาณหมดเวลา
6. ไม่ให้การบ้านมาก เมื่อนักเรียนมีวันหยุด หรือไม่ควรให้การบ้านเมื่อทราบว่านักเรียนจะมีการทดสอบวิชาใดก็ตามในวันถัดไป
7. ทักทายนักเรียนด้วยอารมณ์แจ่มใส
8. ใช้เวลาสักครู่แก่นักเรียนหลังการทักทายประจำวัน เพื่อสังเกตว่านักเรียนแต่ละคนมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เช่น ดัดผมใหม่ สวมเสื้อใหม่ หรืออื่น ๆ
9. ควรมีการทดสอบการเขียนทุกวัน
10. จัดระเบียบในการแจกจ่ายและรวบรวมกระดาษคำตอบ
11. ให้นักเรียนเก่งออกมาหน้าห้องและตั้งคำถามถามเพื่อน ๆ
12. คินกระดาษคำตอบแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนบันทึกคะแนนของตัวเองลงในสมุด เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบความก้าวหน้าของตนเองก่อนการสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ริเวอร์ส (Rivers. 1968) ได้สรุปคุณลักษณะที่ครูภาษาอังกฤษพึงมีคือ

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชา นักเรียนจะสังเกตพบได้อย่างรวดเร็วว่าครูมีความรู้ในเนื้อหาวิชาจริงหรือไม่ และความเชื่อมั่นในตัวครูจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้
2. บุคลิกภาพที่ดีของครู ครูกับวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ฉะนั้นในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน ความรู้สึกของนักเรียน ภาษาอังกฤษก็คือครู ถ้าไม่ชอบครูก็ไม่ชอบภาษาอังกฤษด้วย
3. การปรับปรุงตนเองเป็นสิ่งที่ควรทำ ครูควรยอมรับข้อบกพร่องของตนเองเป็นสิ่งที่ดี ไม่ควรจะควั่นดีใจหรือเสียใจในสิ่งที่ตามมา
4. ความพอใจของการแสดงท่าทาง ครูไม่ใช่โคจรกระตุกเคลื่อนที่ ครูต้องควบคุมลักษณะการเคลื่อนไหวของตัวเองได้
5. น้ำเสียงของครู ครูภาษาอังกฤษเสียงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก (รองจากสมอง)
6. ลักษณะเฉพาะตัว เพื่อให้เป็นบุคคลที่ประทับใจ ครูควรเป็นบุคคลที่น่าสนใจคือ บุคคลที่สนใจในความเป็นมนุษย์ รวมทั้งสนใจการสอนด้วย

บลูม (Bloom. 1976 : 115-126) ได้กล่าวถึงคุณภาพการสอนที่ดีของครูว่า มีลักษณะ 15 ประการ

ดังนี้คือ

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง
4. การวางแผน เตรียมการสอน และความพร้อมของครู
5. ผู้เรียนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมาย และขั้นตอนในการทำงาน
6. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก
7. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
8. การเปลี่ยนแปลงกิจกรรม
9. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
10. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
11. การควบคุมอารมณ์ของครู
12. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน
13. การให้ค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น
14. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา
15. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

นิพนธ์ วรรณเวช (2538 : 45) คุณลักษณะของครูที่เอื้ออำนวยต่อการสร้างสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนที่ดีนั้น มีคุณลักษณะ เช่น การมีความรู้ ครูต้องมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพครู เป็นอย่างดี มีประสบการณ์ และทักษะการสอน กล่าวคือ ประสบการณ์ช่วยให้ครูได้เข้าใจปัญหาและสภาพการณ์ตามความเป็นจริงมากขึ้นส่วนด้านทักษะ ในการสอนครูต้องมีความสามารถในการสอนรู้จักใช้วิธีการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาและสภาพสังคม

นอกจากนั้น ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 3-5) ได้กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยแบ่งออกได้ดังนี้คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.1 ครูที่ได้รับการฝึกทางด้านภาษาเป็นอย่างดีและมีประสบการณ์พอสมควรครูประเภทนี้อาจจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ ซึ่งจะขาดแคลนหรือมีจำนวนน้อยมาก ไม่พอกับความต้องการ เพราะครูที่สอนภาษาอังกฤษนั้นควรที่จะได้รับการฝึกในวิธีการสอนมาเป็นอย่างดี แต่ประเทศไทยยังขาดครูประเภทนี้อยู่มากเนื่องจากทุนที่จะส่งเสริมให้ศึกษาต่อมีน้อย

1.2 ครูที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝนและไม่มีประสบการณ์ ครูประเภทนี้สืบเนื่องมาจากการขาดแคลนครูประเภทที่หนึ่งทางรัฐบาลและผู้บริหารหวังว่าอย่างน้อยครูที่ได้รับปริญญาตรีทางภาษาอังกฤษคงจะช่วยแก้ไขปัญหานี้ไปได้บ้าง แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะผู้บริหารหวังว่าครูที่ได้ปริญญาไม่เฉพาะทางภาษา น่าจะสอนวิชาอื่นๆ ไป รวมทั้งภาษาอังกฤษได้ ซึ่งปรากฏผลออกมาไม่ดีเพราะครูขาดพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษและวิธีสอนภาษาอังกฤษ

1.3 ครูฝึกสอนหรือนิสิตฝึกสอน ครูประเภทนี้เกิดจากการที่ครูประเภทหนึ่งฝึกนักเรียนที่จะเป็นครูและช่วยฝึกวิธีการสอนที่นักเรียนเหล่านี้เรียนไปแล้ว โดยมีความเชื่อว่าการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องฝึกฝนตนเอง มีประสบการณ์พอควร และมีกระบวนการเรียนการสอนที่ดีทั้งนี้โปรแกรมการเรียนการสอนได้มุ่งถึงจุดมุ่งหมายอันนี้ โดยจัดตั้งโรงเรียนสาธิตขึ้นตามวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนทุกคนได้ฝึก แต่ก็เกินไปไม่ได้เพราะโรงเรียนสาธิตมีจำนวนไม่พอกับปริมาณนักเรียนฝึกสอน จึงต้องส่งไปฝึกสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งโรงเรียนต่าง ๆ ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่ฝึกและทดลองของการสอนปัญหาของนักเรียนฝึกสอน ได้แก่ ความเคยชินที่จะใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ใช้อุปกรณ์การสอนไม่เป็นหรือไม่ใช้เลย จัดกิจกรรมไม่ได้ไม่เป็น และไม่สอดคล้องกับบทเรียน และความลำบากหรือปัญหาในการเลือกแบบเรียนและหนังสือประกอบการสอน

2. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน ปัญหาที่เกิดจากนักเรียนอาจแบ่งได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

2.1 นักเรียนขาดความกระตือรือร้นและขาดแรงจูงใจในการเรียน

2.2 พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ดี

2.3 นักเรียนขาดการฝึกฝนด้วยตนเอง อาจเพราะมีปัญหาทางบ้าน ไม่มีเวลา

2.4 นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ

3. ปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียนและสื่อต่าง ๆ ปัญหาที่เกิดจากแบบเรียนและสื่อต่าง ๆ มีดังนี้

3.1 งบประมาณในการจัดหา จัดซื้อไม่เพียงพอหรือไม่มี

3.2 โรงเรียนขาดห้องสมุด

3.3 ห้องเรียนไม่พอ

3.4 หนังสือเรียนหรือหนังสือประกอบการเรียนมีน้อย ต้องพยายามใช้สื่อใกล้ตัวที่หาได้ง่ายโดยไม่ต้องลงทุนหรือหนังสือประกอบการเรียนไม่เหมาะสมกับคนไทย
ล้ำสมัย

3.5 นักเรียนบางคนไม่มีทุนทรัพย์จะจัดซื้อสื่อด้วยตนเอง

ปริญญญา เกื้อหนุน (2538 : 45-53) ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. ความรู้ด้านภาษาของนักเรียนแตกต่างกัน ในบางมหาวิทยาลัยไม่สามารถที่จะคัดนักศึกษาที่มีระดับความรู้ใกล้เคียงกันเข้าเรียนภาษาอังกฤษได้ ปัญหาที่เกิดตามมามีคือ นักศึกษารับรู้เรื่องที่สอนได้ไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะไม่เข้าใจเลย บางคนอาจเข้าใจเนื้อเรื่องเมื่อได้รับฟังการสอน แต่บางคนรับรู้เรื่องดีแล้วจึงไม่สนใจบทเรียนเท่าที่ควรความแตกต่างดังกล่าวนี้นำไปสู่ความเบื่อหน่ายในการเรียน

2. นักเรียนไทยส่วนมากจะมีความรู้สึกลัว ไม่กล้าแสดงออก หรือไม่กล้าถามเมื่อมีปัญหา ผู้เรียนต้องมีความกล้าที่จะแสดงออก พยายามฝึกตามที่ผู้สอนได้สอนและผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัด

3. วิธีการเรียนต่างกัน นักศึกษาแต่ละคนจะมีวิธีการเรียนที่ไม่เหมือนกัน นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการสอนของผู้สอนจะประสบปัญหาการเรียนคือ ไม่เข้าใจ จึงไม่ต้องการเรียน ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องถึงเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษต่อไปข้างหน้า

4. ห้องเรียนใหญ่ มีนักศึกษามากเกินไป ในบางมหาวิทยาลัยได้จัดห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีจำนวนนักศึกษามากเกินไป ทำให้การฝึกหัดทักษะต่าง ๆ ให้แก่นักศึกษาทำได้ไม่ทั่วถึง

5. อุปกรณ์การสอน ปัญหาเรื่องอุปกรณ์การสอน เช่น การขาดอุปกรณ์ในการเรียนภาษา บางครั้งต้องใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อถ่ายทอด หรือฝึกทักษะต่าง ๆ แต่นักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลดีกว่าเดิมผู้สอนบางคนใช้อุปกรณ์การสอนไม่เป็นก็อาจจะไม่ใช้หรืออุปกรณ์ไม่มีประสิทธิภาพ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ความถนัด (Skill) ภาษาเดิม (Native Language) ความจำเป็น ความใฝ่สูง การตั้งใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนและ

ชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ จำนวนปีที่จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาอันได้แก่ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องสมุดโทรทัศน์ โสตทัศนูปกรณ์ สื่อการสอนภาษาต่างประเทศ การทดสอบต่าง ๆ การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบวัดความสามารถทางภาษา ดังที่ จาโคโบวิท (Jakobovits. 1971 :103-121) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมี 3 องค์ประกอบได้ คือ

1. องค์ประกอบด้านการสอน (Instruction Factors) ได้แก่ความรู้ความสามารถในการสอนของครู เวลาที่ใช้ในการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ประสิทธิภาพในการถ่ายทอดการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลการเรียน

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียน (Learner Factors) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอน ความถนัดด้านภาษาของผู้เรียน ความมานะพยายามของผู้เรียนบุพพวิธีหรือวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผลที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural factors) ได้แก่ความเชื่อมั่นในภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน

เมื่อผู้เรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีและยังมีปัญหาในการการฟัง พูด อ่าน และเขียน อยู่มาก จึงมีผู้สนใจทำการศึกษาและรวบรวมรายละเอียดของข้อบ่งชี้ ด้านทักษะด้านต่าง ๆ ไว้ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง การสอนทักษะด้านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเช่น

นันทิยา ไกรพัฒพงษ์ (2523 : 36-48) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัด เชียงใหม่ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยิน ความสามารถในการได้ยินเสียงเน้นหนักของพยางค์ในคำ และความสามารถในการเข้าใจข้อความและบทสนทนา พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษทั้ง 3 ตอน ยกเว้นนักเรียนในโรงเรียนยุพราชวิทยาลัยที่มีปัญหาเฉพาะความเข้าใจข้อความและบทสนทนาจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของนักเรียนมีเพียงร้อยละ 53.03 เช่นเดียวกับ วิไล จิวเจริญกุล (2523 : 23) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ 3 แห่ง พบว่า ความสามารถในการฟังของนักศึกษายังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนักศึกษายังมีปัญหาในด้านการฟังมากกว่านักศึกษาชาย

กมลรัตน์ จรัสศรี (2525 : 101-106) ได้ศึกษาความเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอนและการนำไปใช้ประโยชน์ ผลปรากฏว่า ภาษาอังกฤษจำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะสาขา ซึ่งควรจัดให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน โดยจัดให้เรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นวิชาพื้นฐาน และเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไป

ใช้ประกอบอาชีพด้วย นอกจากนั้น คีซ (Keech. 1980 : 3-33) ได้สำรวจปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติในวิทยาลัยชิลโซ วิศวกรรมการเกษตรนานาชาติ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตร โดยสัมภาษณ์นักศึกษาที่มาจาก ชิลี มาเลเซีย เคนย่า ศรีลังกา เนปาล ไซปรัส และฮอลแลนด์ ที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตร ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก พบว่า นักศึกษาต้องการให้มีการจัดรายวิชาภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง การพูด เพื่อใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสอน การบรรยาย การสัมมนา และสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ทักษะการเขียนเพื่อใช้ในการทำรายงาน การเขียนโครงการทักษะการอ่าน

ในด้านทักษะการเขียน ณัฐฉิ ณ ปั้น (2522 :2-3) พบว่า นักศึกษาจำนวนไม่น้อยมีปัญหาในการเขียนทั้ง ๆ ที่นักศึกษาเหล่านี้เคยเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษามาแล้วเป็นเวลารวมกันไม่น้อยกว่า 6-7 ปี นักศึกษามีปัญหาในการเขียนระดับสื่อสาร คือไม่สามารถเพียงพอที่จะใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร คือไม่มีความสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นการเขียนได้ และยังพบว่า นักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่สามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้เข้าใจ แต่ไม่สามารถเขียนเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาได้ ส่วน ปรีชา ธีระวงศ์ และคนอื่น ๆ (2529 :66-67) ได้ทำการศึกษาปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จำนวน 730 คน โดยใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ พบว่าระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับต่ำในเรื่องการใช้โครงสร้างทางภาษา การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเรียงลำดับข้อความและนิสิตมีปัญหาในการใช้คำ consist of and include ปัญหาต่าง ๆ ที่พบเป็นปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากกว่าปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ อับบอร์ สว่างวโรธ (2526: 122-124) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะที่ใช้มากที่สุดคือ การเขียน รองลงมาคือ ทักษะการอ่าน การพูด และการฟัง ตามลำดับ โดยใช้ทักษะการแปลน้อยที่สุด

ส่วนสมบุรณ์ วิชาวิณุถ (2527 :101-111) ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังการเรียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนการเขียนเรียงความเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย มีข้อบกพร่องในการเขียนน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนการเขียนเรียงความแบบเดิม นอกจากนั้น เฮย์ (Heys. 1962 : 320-322) พบว่าในการสอนทักษะการเขียนนั้น กลุ่มผู้เรียนที่ครูใช้วิธีสอนเขียน โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอย่างมาก ๆ แล้วจึงไปสู่การเขียน มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนดีกว่ากลุ่มที่มุ่งสอนโดยให้ฝึกเขียนบ่อย ๆ อย่างเดียว ดังนั้น การอ่านมาก ๆ ส่งผลทำให้เกิดความสามารถในการเขียนที่ดีด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในต่างประเทศ

รูบิน (Rubin. 1975 : 41-51) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักเรียนมีวิธีเรียนแตกต่างกันออกไปเนื่องจากเหตุดังต่อไปนี้

1. ชนิดของความรู้ ความรู้บางอย่างต้องเรียนด้วยการจำ แต่บางชนิดต้องเรียนด้วยการเข้าใจ
2. ลำดับชั้นการเรียนรู้
3. อายุ คนที่มีอายุมากกว่าจะสามารถเดาข้อความได้เก่ง เพราะมีประสบการณ์มากแต่คนที่อายุน้อยจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่า
4. การนำไปใช้ การเรียนภาษาที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสนำไปใช้มากนักจะทำให้การเรียนนั้นอยู่ในวงแคบ แต่ถ้าผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้มากจะทำให้การเรียนขยายวงกว้างขึ้นมากกว่า
5. แบบอย่างการเรียนเฉพาะของแต่ละคน บางคนเรียนรู้ได้ดีโดยอาศัยการฟัง บางคนโดยการจดบันทึก บางคนโดยการอ่านเป็นต้น
6. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความรู้ความสามารถพื้นฐาน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีวิธีการเรียนรู้ต่างกัน

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1981 : 1820 A) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย King Abdul -Aziz ในเมืองเมกกะประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีสาเหตุเนื่องจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
3. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน
7. การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

รีด (Reid. 1987 :87-111) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แบบอย่างในการเรียนภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ 154 คน และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 1,234 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ใช้แบบอย่างในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกัน ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา วิชาเอก คะแนน TOEFL ระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
4. แบบอย่างการเรียนของนักเรียนอาจดีขึ้น ถ้าสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางวิชาการเปลี่ยนแปลงในทางเพิ่มขึ้น

ส่วน ลุก (Luke, 1975 :6101-A) ได้สำรวจความคิดเห็นและการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัส สหรัฐอเมริกาพบว่า มีปัญหาในเรื่องของความเหมาะสมของห้องเรียน ด้านเนื้อหา และด้านความสามารถในการสอนของครู นักศึกษามีความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาในเรื่องที่เกี่ยวกับความต้องการของตนเองมากกว่า

งานวิจัยในประเทศ

ประเทศไทยได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มาเป็นเวลานานหลายปีแต่กระนั้น ความรู้และความสามารถ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจทั้งนี้ เนื่องมาจากปัญหาสำคัญหลายประการที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ปัญหาดังกล่าวได้แก่

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เช่น ขาดแคลนครูที่มีคุณวุฒิและความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน การขาดแคลนครูภาษาอังกฤษ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่การใช้หลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ปัญหานี้ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถึงแม้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า จะเสริมสร้างให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แต่กระนั้นปัญหานี้ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมของนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการติดต่อสื่อสาร นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนักเรียนประถมศึกษาในชนบทส่วนใหญ่จะมองไม่เห็นความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษ (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
3. ปัญหาในด้านผู้บริหาร เช่น ผู้บริหารบางคนยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ตลอดจนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจึงไม่สามารถให้การนิเทศภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้บริหารบางคนก็ไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงไม่กระตุ้นให้ครูมีความตื่นตัว ในการจัดเตรียมการ

เรียนการสอน (หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2528 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)

4. ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอน ถึงแม้ว่าหน่วยงานเจ้าสังกัด สถาบันต่าง ๆ จะตระหนักสำคัญของปัญหานี้ มานานแล้ว แต่ปัญหานี้ก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดมาสถาบันส่วนใหญ่ ทั้งในระบบและนอกระบบยังขาดสื่อการเรียนการสอน เช่น แถบบันทึกเสียง บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกหัด และอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (กรมวิชาการ กระทรวง, 2528 :18. อ้างถึงในสุไร พงษ์ทองเจริญ. 2530)

นิยม สุขประพันธ์ (2521 : 6) ได้ศึกษาสภาพบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง พบว่า ผู้ปกครองไม่เห็น ความสำคัญและความจำเป็นในการที่บุตรหลานของตนจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจ หรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในทางลบ เช่นเดียวกับ ผู้ปกครอง ซึ่งในทางตรงข้ามถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนจากที่บ้าน เช่นการจัดหาหนังสืออ่านเล่น ภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้ นักเรียนได้คุ้นเคยและเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 :71) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอน ระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ปัญหาที่สำคัญในการสอน ภาษาอังกฤษประการหนึ่ง คือ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ต่างกันมากในชั้นเดียวกัน ทำให้การเตรียมการ สอนให้นักเรียนทุกคนในชั้นเกิดการพัฒนาทำได้ยาก เนื่องจากนักเรียนที่เรียนอ่อนจะเรียนได้น้อย และ เวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ มักจะทำได้

สมยศ ชันแก้ว (2528 : 58) ได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ในด้านหลักสูตร ภาษาอังกฤษนั้น ปรากฏว่าหลักสูตรกับหนังสือเรียนไม่สอดคล้องกัน ความมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ต้องการให้นักศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ ได้ แต่ปรากฏว่าหนังสือเรียนกลับเน้นหนักความเข้าใจในการอ่านและกฎเกณฑ์ ทางไวยากรณ์ มากกว่าที่จะเน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เหล่านี้ ทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

สุจินดา อภิชาติวัฒนะ (2536 : 84) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษบังคับกับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า นิสิตมีปัญหาในการเลือกใช้คำพูดตาม ความหมาย ที่ต้องการและการพูดแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสที่ จะใช้ภาษาอังกฤษในสังคมหรือใช้ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

ประเสริฐ จันทรอุดม (2536 : 65) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร พบว่า ข้อปัญหาที่พบมากที่สุด คือ อาจารย์ไม่แจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ และแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน อาจารย์เข้าสอนและออกจากห้องไม่ตรงเวลา อาจารย์สนใจนักศึกษาไม่ทั่วถึง และอาจารย์ใช้วิธีการวัดผลไม่เหมาะสม

รัชนี โพธิ์ฟ้า (2546 : 78) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง พบว่า นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกซ้อมในวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญเนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีสาเหตุจากปัญหาจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านหลักสูตรและแบบเรียน ปัญหาด้านการบริหาร ปัญหาด้านผู้เรียน และปัญหาด้านผู้สอน ซึ่งไม่ว่านักเรียนจะอยู่ในระดับการศึกษาใด ระดับชั้นใด ส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่ประสบปัญหานี้ด้วยกันทั้งสิ้น ส่งผลให้การฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ของนิสิตไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1 อายุ

งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1959 : 251) ได้กล่าวถึงสภาพและปัญหาของเด็กวัยรุ่นว่า เป็นระยะที่พัฒนาทั้งด้านการดำเนินชีวิต ด้านร่างกายและจิตใจ เป็นช่วงเวลาของความเจริญงอกงามและความเปลี่ยนแปลงในแทบทุกด้านของเด็ก เช่นร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ เป็นช่วงเวลาที่รับสิ่งใหม่ๆ ทั้งประสบการณ์ ความรับผิดชอบ ตลอดจนความสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ทำให้วัยรุ่นไม่มีเวลาพอที่จะปรับตัวให้ทันกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งปัญหาทางสังคม ปัญหาทางโรงเรียน ปัญหาทางบ้าน ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงิน ปัญหาอนาคตและปัญหาทางศาสนา

แมคคาร์ธี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู, 2546 : 14 ; อ้างอิงจาก McCarthy. 1986) ได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกคณิตศาสตร์ ระหว่างนักศึกษาอายุน้อยกับนักศึกษาที่มีอายุมาก โดยใช้ SDLRS และ MAS (The Math Attitude Scale) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาอายุน้อยมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลางและมีเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์

เชิงลบ นักศึกษาที่มีอายุมากมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับปานกลางและสูงกว่า มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังคงมีความกังวลต่อการเรียนเช่นเดียวกับนักศึกษาอายุน้อย

งานวิจัยในประเทศ

กรณีการ พินศิริกุล (2521 : 57-57) ได้สำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพินช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17-20 มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21-30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 181) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าสู่ระยะวัยรุ่น เด็กจะประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กอาจจะมีปัญหามากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างทางบ้านและสังคม

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระดับอายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้การปรับตัวของเด็ก และหากเด็กปรับตัวได้ไม่ดีก็จะส่งผลให้เกิดการพัฒนาการด้านต่าง ๆ มีปัญหามากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าระดับอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.2 ชั้นปีที่ศึกษา

งานวิจัยในต่างประเทศ

คอลลินซ์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 18 ; อ้างอิงจาก Colin.1976 :4859) ได้ศึกษาปัญหาที่ประสบด้วยตนเองของนักศึกษาต่างประเทศที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โดยใช้แบบสอบถามของ มนีย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา 112 คน จาก 28 ประเทศใน 4 ภูมิภาคของโลก คือ เอเชีย แอฟริกา คาริบเบียน และตะวันออกกลาง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 มีปัญหาแตกต่างกันมาก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นัทท์ (เสาวรัตน์ จุลรัตน์. 2535 : 26; อ้างอิงจาก Nutt. 1972 : 650-A) ได้ทำการศึกษาปัญหาของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้น 7-12 จำนวน 607 คน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การปรับตัวให้เข้ากับของโรงเรียน ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมและสันทนาการ นอกจากนี้ยังพบว่า เพศและระดับชั้นมีอิทธิพลต่อลำดับความสำคัญของปัญหาการเรียนของนักเรียนอีกด้วย

งานวิจัยในประเทศ

เลิศพร ภาระสกุล (2527 :32) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสำรวจผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 629 คน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3 คือ ชั้นปีที่ 1 สอบตกวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 36 ชั้นปีที่ 2 สอบตกร้อยละ 16 ส่วนชั้นปีที่ 3 ตกน้อยที่สุด คือร้อยละ 5

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 14-23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่นิสิตนักศึกษาประสบในระหว่างศึกษา ว่ามีหลายประการ ปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า หาข้อมูลต่าง ๆ จากการสังเกต ชักถาม จดจำ สำรองปฏิบัติจริงจากการอ่าน การเรียน ในระดับนี้ จึงยากกว่าระดับมัธยมศึกษา และยิ่งความใกล้ชิดกับอาจารย์ยิ่งน้อยลงทำให้การแก้ปัญหาต่าง ๆ ต้องปฏิบัติด้วยตนเอง

ภูษงค์ เลาสศิริวงศ์ (2535 :93) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัว และจิตใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่2 ที่ศึกษาในระบบโรงเรียน และกึ่งระบบโรงเรียน มีสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวกับครู กับเพื่อน และด้านการเรียนไม่ต่างกันทางสถิติ แต่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในทั้งสามด้าน มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่บ้าง จากเอกสารงานวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนอยู่ต่างระดับชั้นกันมีปัญหาแตกต่างกัน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าระดับชั้นก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวกับปัญหาการเรียน

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เมตาอัส ; และคนอื่น ๆ (Madaus and Others. 1979 :49) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ค่าเฉลี่ยในระดับโรงเรียนเป็นค่าของตัวแปรในการวิเคราะห์ว่า ทำให้ไม่เห็นความแตกต่างระหว่างหน่วยย่อย ๆ ภายในโรงเรียนอันได้แก่ ห้องเรียนและนักเรียน ซึ่งอาจเป็นหน่วยของการวิเคราะห์ที่ดีกว่า และได้สังเกตให้เห็นว่า เมื่อแบ่งความแปรปรวนทั้งหมดภายในโรงเรียนออกเป็นความแปรปรวนอันเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างห้องเรียน ชั้นเรียนมีมากพอสมควร ดังนั้นผลการวิจัยที่ไม่พบอิทธิพลของโรงเรียนนั้นเนื่องมาจากไปมุ่งวิเคราะห์ความแปรปรวนเป็นส่วนน้อยที่ตรงเรียนสามารถอธิบายได้ และละเลยความแปรปรวนอันเนื่องมาจากห้องเรียน ชั้นเรียน และนักเรียนเอง

คล้าก (Clark. 1961 :205) ได้ศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ โดยควบคุมในเรื่องอายุจริง อายุสมอง ต้องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับเกรด 3, 4 และ 8 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงไม่แตกต่างในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่าน การทำเลขคณิต แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และสะกดคำ ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย แสดงให้เห็นว่าโดยเฉพาะเรื่องภาษานักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย

มอรรริส (จาริญา ศักรประธาน. 2545 : 20 ; อ้างอิงจาก Morris .1961 : 23) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

สุนันท์ จันทระ (2526 : 72) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อ ปี 2526 พบว่า เพศที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยนักเรียนหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนชาย

ธาริณี เจียรวัฒนา (2531 : 65) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์ พบว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้แก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้ว จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.4 พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟินโนไซโร. (Finocchiaro. 1973 :20-23) พบว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนรัฐบาลและนักศึกษาที่จบจากโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในทักษะด้านการฟังแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในประเทศ

วัชรฯ หมดป้อมตัว (2545 : 109) ได้ทำวิจัย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1-2 ที่เรียนภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2544 พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและเป็นด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นตามประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมแตกต่างกัน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียนที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าพื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียนก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.5 บุคลิกภาพ

งานวิจัยในต่างประเทศ

โบโนโม (Bonomo. 1990 : 437-A) ได้ศึกษาลักษณะจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ และไปประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษานักเรียน 6 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติครอบครัว นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-dept Interview) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกภาพ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตนเอง การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self – esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude)

งานวิจัยในประเทศ

กาญจนา คำสุวรรณ ; และนิตยา เสาร์มณี (2524 : 234) ได้กล่าว สาเหตุเกี่ยวกับบุคลิกภาพในการแสดงออกต่อการรับรู้ ไว้ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เกิดจากครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธก็จะมีความเลื่อมใสในศาสนาพุทธไปด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากได้พบเห็น ได้ปฏิบัติทางด้านพุทธศาสนาทุกวัน
2. จากประสบการณ์ส่วนตัว คนที่เคยถูกสุนัขข่มมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสุนัขมากกว่าคนทั่วไป
3. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว
4. การรับเอาทัศนคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นทัศนคติของเรา เช่น เมื่อเราเข้าเป็นนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัยเราก็มีรับทัศนคติต่าง ๆ จากนักศึกษาเก่า
5. เกิดจากลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เช่น บางคนที่มีมองโลกแง่ร้ายก็มีแนวโน้มจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งอื่น
6. เกิดจากจากอิทธิพลของสื่อมวลชน เป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจและอารมณ์
7. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนา ทำให้เราเกิดทัศนคติต่อสิ่งอื่น ๆ เช่น คนไข้มีทัศนคติต่อหมอ เพราะหมอเป็นผู้รักษาโรคของเขาให้หายได้

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ เกิดจากการรับรู้และการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าบุคลิกภาพที่แตกต่างกันก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.1.6 สุขภาพจิต

งานวิจัยในต่างประเทศ

โอเบอร์ทัฟเฟอร์ (วิลาส นูญทองขาว . 2527: 17 ; อ้างอิงจาก Oberteuffer. 1945 : 296-297) ได้ศึกษาสุขภาพจิตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของชั้นเรียนก็เป็นสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่งที่มีผลต่อสุขภาพจิต และการจัดบรรยากาศของห้องเรียนก็จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนผ่อนคลายและปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี

ไตรแอนดิส (Triandis. 1971 : 2-3) ได้เสนอแนวคิด เกี่ยวกับการรับรู้ของบุคคลไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นการที่สมองของบุคคลได้รับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับ ทำให้เกิดการรับรู้ ซึ่งแสดงออกในแนวคิดว่าจะไรถูกหรืออะไรผิด
2. ความรู้สึก (Affective component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตามความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใด ก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น อารมณ์จะแสดงออกในรูปของความชอบหรือไม่ชอบหรือไม่พอใจ องค์ประกอบด้านความรู้สึกจะเป็นตัวเร้าความคิดอีกทีหนึ่ง
3. พฤติกรรม (Behavioral Component) คือความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนอง เป็นผลเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึกซึ่งจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ

เพอร์ซิวัล (มบุญ เป็นเจริญ. 2522 : 10 อ้างอิงจาก Percival. 1956) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและความสนใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนมัธยมคลุซา มลรัฐ โอคลาโฮมา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายจำนวน 373 คน นักเรียนหญิง 493 คน กับนักเรียนระดับเดียวกันในโรงเรียนมัธยมโกลเวอร์คลิฟแลนด์ ในมลรัฐนิวยอร์ก ซึ่งเป็นนักเรียนชาย จำนวน 411 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 218 คน ปัญหาที่ทำการศึกษามีทั้งหมด 15 หมวด ได้แก่ สุขภาพ การปรับตัวทางเพศ ความปลอดภัย การเงิน สุขภาพจิต นิสัยในการเรียน สันทนาการคุณสมบัติส่วนตัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว กิริยามารยาท ความมีเสน่ห์ในตัว แผนการทำงานในแต่ละวัน ความสนใจในหน้าที่พลเมือง ทศนคติและความรับผิดชอบ การเข้ากับบุคคลอื่นผลการศึกษาปัญหาอื่น ๆ มีความสำคัญน้อยและมาก ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการเรียน สุขภาพจิต สันทนาการ คุณสมบัติส่วนตัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว กิริยามารยาท มีความสำคัญกับนักเรียนในระดับปานกลาง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า สุขภาพจิตที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าสุขภาพจิตก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครอง

งานวิจัยในประเทศ

เวกแกนค์ (วรรณาทองนุช.2523 : 12 ; อ้างอิงจาก Weigand. 1957 : 518-522) มีความสนใจเรื่องการปรับตัวของนักเรียนและบทบาทของพ่อแม่ในครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่ได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้ นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน มีความแตกต่างกันทางการปรับตัว และทัศนคติต่อวิชาการเรียน นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนมีปัญหาทางครอบครัวน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน และนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้รับการส่งเสริมการปรับตนจากที่บ้าน และมีทัศนคติที่ดีต่อที่บ้าน

มอร์โร และวิลสัน (จักรินทร์ พรึงทองฟู. 2546 : 23 ; อ้างอิงจาก Morrow and Wilson. 1961 : 501-510) ศึกษาเด็กที่เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีระดับสติปัญญาสูงสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งประสบความสำเร็จทางการเรียน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน ทั้งหมดจำนวน 96 คน โดยให้เด็กตอบแบบสอบถามรายงานความสัมพันธ์ในครอบครัวซึ่งแบ่งออกเป็น 16 ด้าน พบว่าเด็กที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนนั้น พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างดี ขอมรับเด็ก ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มีความไว้วางใจเด็ก ขอมให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รวมทั้งให้กำลังใจเด็ก แต่ไม่เร่งรัดเกี่ยวกับความสำเร็จทางการเรียนมากเกินไป ส่วนเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนจะมีคะแนนด้านต่าง ๆ ก่อนข้างต่ำ

เมอร์เรย์ และเซ็นท์เนอร์ (Murray and Zentner. 1985 :158) ให้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป อาศัยร่วมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่ร่วมกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

โบรซี่ (Broxic, 1988 : 2806-A) ได้ศึกษาพบว่า การที่บิดามารดาคว่านุเคราะห์การบ้านเสร็จเรียบร้อยหรือไม่ และการที่บิดาหรือมารดาให้ความช่วยเหลือบุตรในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นตัวทำนายระดับคะแนนของบุตรได้ดี

ชอร์ และไลแมน (Shore and Leiman. 1960 : 391) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสนใจของผู้ปกครอง การวางแผนของผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของนักเรียนในความปกครองและความรับผิดชอบ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเลเซสเตอร์ จูเนียร์ ผลการวิจัย พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตรมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และส่วนใหญ่ผู้ปกครองของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนต่ำ จะไม่ให้ความสนใจในการเรื่องการเรียนและการวางแผนเรื่องการเรียนของนักศึกษาในการปกครอง

เมเยอร์ริเบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103-109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ และแบบสอบถามพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองส่งเสริมการเรียนรู้ จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

งานวิจัยในประเทศ

อรพินธ์ ชูชม (2522 : 92) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษา พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของเด็ก เด็กจะพร้อมในการเรียนถ้าบ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้น่าเรียน คือ มีความเข้าใจต่อกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดกลัวอันวิตกกังวลให้เกิดกับอารมณ์ของเด็ก

กวินทร์ ธรรมนุด (2522 : 20) ศึกษาพบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ชอบขู่ ไม่เอาใจใส่ เวลามีปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้น เด็กจะตัดสินใจไม่ถูกไม่รู้ว่าจะอะไรควรทำ ไม่ควรทำ อย่างไร ชอบงานชนิดไม่ต้องออกแรง ชอบวิธีรวทางลัด หรือความสะดวกสบายต่าง ๆ

ประหยัศศรี เกื้อนศิริ (2536 : 23) กล่าวว่า ความหมายของคำว่า “ครอบครัว” ทั้งที่มีความเหมือนและความแตกต่างกันอยู่กับประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ของผู้ให้ความหมายหรือค่านิยมว่าจะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องหรือชำนาญการด้านวิชาการแขนงใด ฉะนั้น ความหมายของ ครอบครัว จึงอาจกล่าวได้หลายลักษณะ สภาพครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนของนิสิต เพราะครอบครัวมีความสำคัญเป็นศูนย์กลางการพัฒนานิสิตทั้งทางร่างกาย สมอง สติปัญญา และจิตใจ หากครอบครัวให้ความอบอุ่นอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง ให้การยอมรับ ยกย่อง ชมเชย แสดงความสนใจ เข้าใจ เอาใจใส่ อย่างดีพร้อมทั้งสนับสนุนและช่วยเหลือทุกด้านจะทำให้ นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

ซอง และแฮทตี (Song and Hattie. 1984 : 1281) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพล ต่อการเรียนของเด็กมากกว่าสภาพเศรษฐกิจของบิดามารดา

เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล (2533 : 111-112) พบว่า โดยทั่วไปแล้ว การที่ผู้ปกครองมีการจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การจัดอุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือ และให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งการให้การสนับสนุน และส่งเสริมกำลังใจแก่นักเรียน จะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533: .60) ได้ศึกษาพบว่า การได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมทรง สุวรรณเลิศ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู . (2546 : 23 ; อ้างอิงจาก สมทรง สุวรรณเลิศ .2514) ศึกษาเด็กที่มีปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย หรือในเด็กฉลาดมาก แต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กพลอยวิตกกังวล ขาดความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็กเลย ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์ และขาดกำลังใจในการเรียน

จากเอกสารการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง จะส่งผลต่อการเรียนของเด็กนักเรียน ถ้าในครอบครัวผู้ปกครองส่งเสริม เอาใจใส่ สนับสนุนเกี่ยวกับการเรียนจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ในเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน มีผลทำให้เด็กประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองก็น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

2.3.1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

2.3.1.1 ลักษณะทางกายภาพ

งานวิจัยในต่างประเทศ

คีทคิง (Keating. 1964: 8-10) เป็นผู้ที่หนึ่งที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของห้องปฏิบัติการทางภาษา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษามีทักษะในการออกเสียง และการพูดได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องเรียนธรรมดา

ราบี (Rabie. 1979: 3095A) ได้สรุปผลการวิจัยว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในประเทศอิหร่านไม่ได้ผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการพูดเพราะขาดวัสดุ อุปกรณ์การสอน หรือสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง

รอเจอร์ส (Rogers. 1969: 157-164) มีความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนว่า ควรคำนึงถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความคิดกับความรู้สึก ทำที่ที่มีต่อกัน ตลอดจนเจตคติ ค่านิยม ความเชื่อ ควรได้รับความสนใจและให้ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเน้นทางวิชาการและสติปัญญา เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่มีบรรยากาศไม่ตรงเคียดเป็นการเสริมความอบอุ่นมั่นใจ และเชื่อถือว่าระหว่างครูและนักเรียนจึงย่อมจะเอื้ออำนวยการเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและสุขภาพจิต

ของนักเรียนได้มาก ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ อันได้แก่ ปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกัน ระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง มีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ลอว์เรนซ์ (Lawrens. 1976 : 418) กล่าวว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนนั้น เป็น สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของครูปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ถ้าผู้เรียนมีสภาพจิตใจ อารมณ์แจ่มใส รู้สึกดีในตัวเอง กระฉับกระเฉง ก็จะมีคามสนใจในการเรียน และยอมช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

วิธฮอล (Withall. 1979 : 347) กล่าวว่า การเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อ บรรยากาศในการเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือ นักเรียนที่เห็นว่าประสบการณ์นั้นตรงกับความต้องการและเหมาะกับบุคลิกลักษณะของเขา และไม่ใช้บรรยากาศที่ขู่เข็ญ กล่าวคือ นักเรียนไม่รู้สึกลัว สถานการณ์นั้น ๆ มีความน่ากลัว หากแต่รู้สึกว่าได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีความจริงใจต่อกัน

งานวิจัยในประเทศ

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : 71) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหา การสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่าปัญหาที่เกี่ยวกับอุปกรณ์ การสอนในโรงเรียนประถมศึกษาที่เป็นปัญหามาก มีดังนี้

1. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เช่น หนังสือเครื่องเล่น แผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา นอกจากนี้ยังพบว่าครูไม่มี โอกาสใช้โทรทัศน์การศึกษาประกอบการสอนภาษาอังกฤษอีกด้วย
2. ครูบางคนไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอน เนื่องจากเห็นว่าเสียเวลาและแรงในการทำ อุปกรณ์
3. ครูไม่มีเวลาและความสามารถพอที่จะจัดอุปกรณ์การสอนขึ้นใช้เอง

วลีวรรณ ศรีเศษะวิวัฒน์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 25 ; อ้างอิงจาก วลีวรรณ ศรีเศษะวิวัฒน์. 2536: 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็น ปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการ แต่ละหลังอยู่ใกล้กัน ทำให้เกิดเสียงรบกวนห้องเรียน และห้องปฏิบัติการแออัด ไม่เหมาะสมกับจำนวน นักศึกษา

สุพิชญา และคนอื่น ๆ (2524 : 182-187) ได้เสนอแนวทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่ เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชา เช่น วางแผน แนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงสว่างเพียงพอ อาคารถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ไม่มีเสียงดัง รบกวน ภายในตกแต่งด้วยสิ่งที่สวยงามเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นน่าเรียน สภาพ

ห้องเรียนควรยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาดสวยงาม โต๊ะเก้าอี้มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน และขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

2. หลักสูตร คือแนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีจะต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของวัยและการศึกษาและตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละวัย

3. แบบเรียนและบทเรียน เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนจะขาดเสียมิได้ อีกสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนก็คือ การจัดบทเรียนซึ่งครูควรพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนซึ่งเหมาะสมกับวัย ความรู้ ความสนใจ ความต้องการของเด็กและท้องถิ่น

4. อุปกรณ์การศึกษา เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การจัดใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้น ๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

5. กิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอน คือพฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีกิจกรรมมากมายกลายอย่างที่ครูสามารถจัดให้เด็กได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียนกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงและกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างและประดิษฐ์

6. เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลาเช่นเดียวกัน ครูต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่สอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหาสาขาวิชา ไม่ควรมีกฎเกณฑ์ตายตัว

7. สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้นอาจไม่ได้หมายถึงห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียนหรือสถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่ซึ่งมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกรักและบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย ช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตามสถานที่ที่ใช้เรียนจะต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถใช้สมาธิได้ และจะต้องไม่วิเวกวังเวง จนรู้สึกตื้อน่ากลัว ไม่เสี่ยงภัยหรือใกล้สิ่งอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อการสอนโดยตรง

8. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้และเป็นผลดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม มีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนหรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน หากแสดงความรู้สึกว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้น ๆ เสียก่อน และพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

9. ผู้สอนและวิธีสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักการศึกษาต่างประเทศและการวิจัยการศึกษา ได้ระบุไว้แน่ชัดว่ายังไม่มีอุปกรณ์การสอนใด ๆ ในโลกนี้ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถทางการสอนได้

วาสนา พิทักษ์สาธิต (2527: 77-79) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชานักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีค่า .90 และ .93 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05

พรรณี ชูทัย เจนจิต (2522 : 190) ได้สรุปเกี่ยวกับองค์ประกอบที่จะช่วยพัฒนานักเรียน คือ การคำนึงถึงการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน ซึ่งควรมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. บรรยากาศที่ท้าทาย (Challenge) โดยครูผู้สอนกระตุ้นให้กำลังใจเด็กเชื่อในความสามารถของตนที่จะทำงานนั้น ๆ แม้ว่าจะเป็นงานที่ค่อนข้างยาก
2. บรรยากาศที่อิสระ (Freedom) เป็นบรรยากาศที่เด็กมีโอกาสที่จะเลือกในสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่า ซึ่งรวมถึงโอกาสที่จะทำผิดพลาดด้วย บรรยากาศนี้จะก่อให้เกิดการเรียนรู้จะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะศึกษาค้นคว้า ไม่เกิดความเครียด
3. บรรยากาศซึ่งมีการยอมรับนับถือ (Respect) การที่ครูเห็นคุณค่าในตัวเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญในการพัฒนามโนคติเกี่ยวกับตนเอง จะมีผลต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็กและยังทำให้เด็กรู้สึคว่าตนเองมีคุณค่า และยอมรับนับถือในตนเองอีกด้วย
4. บรรยากาศที่มีความอบอุ่น (Warmth) การที่ครูมีความเข้าใจเป็นมิตร ยอมรับ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือ จะทำให้เด็กเกิดความอบอุ่นสบายใจ อยากเข้าไปติดต่อด้วย
5. บรรยากาศแห่งการควบคุม (Control) เป็นความจำเป็นที่ครูจะต้องฝึกให้เด็กมีวินัย แต่มิได้อยู่ภายใต้การควบคุมลงโทษ แต่ครูต้องมีความสุภาพ มีความหนักแน่น และมีให้สิทธิกับเด็กบางคน
6. บรรยากาศแห่งความสำเร็จ (Success) เป็นสิ่งที่ครูควรที่จะสร้างให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน คนเราจะเรียนรู้ตนเองมีความสามารถนั้นมีไ้จากความสำเร็จ แต่จากความสำเร็จ

สิริวรรณ ศรีหพล (2526 : 172-174) ได้สรุปแนวทางการจัดบรรยากาศในห้องเรียน สำหรับครูที่จะนำไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

1. บรรยากาศของการเรียนการสอนในชั้นเรียน ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทางสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม อย่างเต็มที่ ฝึกฝนการใช้สติปัญญา คือ มีกระบวนการในการคิดอย่างมีเหตุผล การมีเจตคติที่ดีต่อผู้อื่น การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น

2. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ดีต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติในการควบคุมตนเองและรับผิดชอบตนเอง โดยให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุดให้โอกาสนักเรียนในการค้นคว้าหาวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูคอยให้คำแนะนำและแก้ไขปัญหที่อาจเกิดขึ้น

3. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ดี จะต้องส่งเสริมให้นักเรียนให้มีความคิดและแนวการปฏิบัติแบบประชาธิปไตย ทั้งนี้อาจเริ่มมาจากครูเป็นต้นแบบที่ดี มีลักษณะความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี ขอมรับมติของกลุ่ม

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่า ลักษณะทางกายภาพ คือ ความพร้อมในเรื่องของสถานที่และอุปกรณ์ก็จัดเป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องหนึ่งที่มีส่วนทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ หากสถานศึกษาใดมีลักษณะทางกายภาพที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มักจะทำให้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลงไปด้วย ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะทางกายภาพน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

งานวิจัยในประเทศ

ไรอัน (Ryan. 1960 : 278) กล่าวว่า ลักษณะของครูที่คืออย่างหนึ่ง คือ การมีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน เช่น มีความเข้าใจนักเรียน แสดงความเป็นเพื่อน ช่วยเหลือปัญหาส่วนตัวเช่นเดียวกับปัญหาการเรียน ยกย่องชมเชยนักเรียนที่ทำงานดี ขอมรับความสามารถและความคิดเห็นของนักเรียน ส่งเสริมและให้กำลังใจนักเรียน เป็นต้น

ทิดแมน (Tiedman. 1942 : 657-664) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาจะไม่ชอบครูแบบเผด็จการที่มีนิสัยข่มขู่ ปราศจากความเห็นอกเห็นใจและการสอนแบบใช้อำนาจทั้งหลายนั้นเด็กยิ่งโตขึ้นเท่าใดก็จะมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ยิ่งขึ้น

บุธ (วิลาส บุญทองขาว. 2527:16 ; อ้างอิงจาก Buth. 1942 : 645-656) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจเด็ก รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เด็กจะเรียนได้ดีมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนและมีความสามารถปรับตัวได้สูงซึ่งกับครูที่มุ่งสอนโดยวิธีกดขี่ให้เด็กขอมรับความต้องการของตนผลที่สุดเด็กจะไม่พอใจในตัวครูและเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

ไทเลอร์ (Tyler. 1964 : 16) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดีให้ความรักความเอาใจใส่ มีความเข้าใจ และขอมรับนักเรียน

งานวิจัยในประเทศ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 169) กล่าวถึงพฤติกรรมที่ครูควรปฏิบัติ คือ ครูต้องเข้าใจผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน วิธีที่จะช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ นอกจากนี้นักครูจะต้องนุ่มนวล

เปี่ยมด้วยเมตตา ในขณะที่ด้วยกันต้องเด็กเด็วเข้มแข็ง เพราะในการฝึกภาษา ครูต้องเข้าถึงตัวผู้เรียน ถ้ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนไม่ดี การเรียนการสอนอาจล้มเหลว

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 : 10) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้ว่า ควรจะเน้นที่ตัวผู้เรียนให้มากขึ้น ครูต้องพยายามกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษา ไม่ควรเป็นผู้เสนอทุกสิ่งทุกอย่าง ปล่อยให้เด็กเรียนมีบทบาทมากขึ้น

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 179) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียนโดยใช้ผลการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 10 ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัด ความสนใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เวลาที่ใช้ในการเรียน อาชีพของบิดามารดา คุณภาพการสอน บรรยากาศในชั้นเรียน

ประดินันท์ อุปรนัย (2527 : 33) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนดังนี้ คือ ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน อาจเกิดขึ้นได้ทั้งครูและนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี หมายถึง ทั้งครูและนักเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ตอบคำถาม และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็จะมีแต่ความน่าสนใจ น่าสนุก อยากรู้ อยากเห็น และกระตือรือร้น นอกจากนั้นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเองก็จะมีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนเช่นกัน

นพพงษ์ บุญจิตตรคุลย์ (2527 : 48-67) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่สร้างบรรยากาศแห่งความน่ากลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้นการพบปะ ซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเลียดหน้า และควรฟังความคิดเห็นนักเรียนบ้าง

จินตนา มาพวง (ศรีระพร จันทะโนทก. 2538 : 36 ; อ้างอิงจาก จินตนา มาพวง. 2519 : 61) ได้ศึกษาตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตและอาจารย์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษา พบว่า ตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับวิชาที่สอน

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

งานวิจัยในต่างประเทศ

กรอนลันด์ (Gronlund. 1959 : 176) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นมักจะมีปัญหาด้านการเรียนด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความขัดแย้งในกลุ่มเพื่อนอาจทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพและทำให้เกิดความเครียดทางอารมณ์ ละไม่มีความสุข

ดีเซนา (Desena. 1964 : 145-149) ได้ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคุณลักษณะที่สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้ดีกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ชิกเกอร์ริง (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก Chickiring. 1968 : 8) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลมีความสำคัญ และเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของนักเรียน นักศึกษา และเป็นองค์ประกอบหนึ่งของทฤษฎีพัฒนานิสิต นักศึกษา นอกจากนี้ ชิกเกอร์ริง (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27 ; อ้างอิงจาก Chickiring. 1968 : 22) กล่าวอีกว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึงการที่บุคคลมีความรู้สึกอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น และเปลี่ยนจากการพึ่งพาตนเอง หรือพึ่งพาบุคคลอื่นไปสู่การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ซึ่งความอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่ การไว้วางใจกัน การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน การให้และการรับ เป็นต้น

เดวิด (David. 1971 : 5789- A) พบว่า นักศึกษาที่มีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างในชั้นเพื่อนในชั้นมาก มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นน้อย สำหรับกลุ่มที่มีบรรยากาศก้าวร้าว มีความคับข้องใจ และมีการขัดแย้งสมาชิกจะมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาทำให้การเรียนการสอนไม่ค่อยได้ผล

เดอคอสเตอร์ (ชนนุช บุญสิทธิ์ .2541 : 28 ; อ้างอิงจาก decoster. 1981 :Management Accounting : A Decision emphasis) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

สมบัติ วัจนะสาริกกุล (2524 : 117) ได้ศึกษาทัศนของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมสถาบันการศึกษาเอกชน ทางด้านสภาวะแวดล้อม กลุ่มเพื่อน พบว่า นักศึกษาใช้เวลาว่างไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนชักจูงไปในทางที่ไม่ถูกต้องและไม่เกิดประโยชน์ แก่ นักศึกษา

บุปผา การิเวท (2527 : 19) ได้ศึกษาทัศนะของนักเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีต่อกลุ่มเพื่อน พบว่า นักศึกษาอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศสูง และการคบเพื่อนทำให้นักศึกษามีวุฒิทางอารมณ์และมีความมั่นใจในตัวเองสูง ดังนั้น มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เช่น กิจกรรม คนตรี ละคร ศิลป และกีฬา อันเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า และจำเป็นต่อการศึกษา

จงกล สะภูริ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 27-28 ; อ้างอิงจาก จงกล สะภูริ. 2500) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และชั้นเตรียมอุดมศึกษาของโรงเรียนจังหวัดพระนคร จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปัญหาสัมพันธภาพกับเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70-75 รองลงมาคือ ปัญหาการปฏิบัติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ข้อบังคับของโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 63.25 และปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 53.75 ส่วนปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ ปัญหาความสัมพันธ์กับครู อาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 37.50

ผ่องพรรณ บัณฑารานนท์ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546 : 28 ; อ้างอิงจาก ผ่องพรรณ บัณฑารานนท์. 2511) ได้ศึกษาความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษาวิทยาลัยครุมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำในเรื่องการเสริมสร้างบุคลิกภาพ การคบเพื่อน การดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยและปัญหาอนาคต

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติและโครงสร้างหลักสูตรของมหาวิทยาลัย

3.1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3.1.1 ความเป็นมาของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสถาปนาขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2430 โดยให้ย้ายการสอนพระปริยัติธรรมจากศาลาบอกพระปริยัติธรรมหน้าวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ไปตั้งที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ และโปรดให้เรียกว่า “มหาธาตุวิทยาลัย” เปิดสอนครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2432

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดให้คิดแบบสร้างถาวรวัตถุ เรียกว่า “สังฆิกเสนาสน์ราชวิทยาลัย” ขึ้นในวัดมหาธาตุ เพื่อให้เป็นสถานที่บำเพ็ญพระราชกุศล พระศพสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ สยามมกุฎราชกุมาร และทรงประสงค์จะอุทิศถาวรวัตถุนี้เป็นสังฆิกเสนาสน์ สำหรับมหาธาตุวิทยาลัย โดยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปทรงวางศิลาก่อพระฤกษ์เมื่อวันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2439 และทรงพระราชทาน

นามมหาธาตุวิทยาลัยใหม่ว่า “มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” โดยทรงมีพระราชประสงค์ให้ใช้เป็นสถานศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์

ในปี พ.ศ. 2490 พระพิมลธรรม (ชื่อย่ ฐานาทตมมหาเถร) อธิบดีสงฆ์วัดมหาธาตุในสมัยนั้นได้จัดประชุมพระเถระฝ่ายมหานิกายจำนวน 57 รูป เพื่อดำเนินการจัดการศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงระดับอุดมศึกษาตามพระราชปณิธานขอพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโดยทำการเปิดสอนระดับปริญญาตรีครั้งแรกเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2490 และต่อมา พ.ศ. 2498 ได้ทำการก่อสร้างอาคารเรียนมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในที่ดินของวัดมหาธาตุ เป็นอาคาร ค.ล.ส. สูง 3 ชั้น พื้นที่ใช้สอยประมาณ 2,400 ตารางเมตร ใช้เป็นสถานที่จัดการเรียนการสอนสำหรับพระนิสิตของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวนประมาณ 10 รูป เท่านั้น และได้ดำเนินการจัดการศึกษามาโดยลำดับจนกระทั่ง พ.ศ. 2527 รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติรับรองวิทยฐานะหลักสูตรปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย ต่อมาได้มีการขยายการจัดการศึกษาเพิ่มมากขึ้นทั้งส่วนกลางและวิทยาเขต เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาไปสู่ภูมิภาคทำให้อาคารสถานที่ที่มีอยู่ค่อนข้างจำกัดไม่เพียงพอสำหรับใช้สอยในการจัดการเรียนการสอนและเป็นศูนย์กลางประสานงานกับวิทยาเขต ผู้บริหารมหาวิทยาลัยได้พยายามที่จะขยายและก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมแต่ก็ไม่สามารถทำได้ด้วยเหตุผลเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นของวัดมหาธาตุ

ต่อมาปี พ.ศ. 2540 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ให้ตราพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. 2540 ขึ้น โดยมีสถานภาพเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ และเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ เน้นการจัดการศึกษาวิชาการด้านพระพุทธศาสนาเป็นหลัก

3.1.2 ภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีบทบาทในการให้การศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาการชั้นสูงที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล สร้างความเป็นเลิศทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนา ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัย ให้การบริการทางวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการส่งเสริมพระพุทธศาสนา โดยมีรายละเอียดพอสรุปได้ดังนี้

3.1.2.1 ด้านการผลิตบัณฑิต

มหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพราะเชื่อว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการชักนำให้เกิดความเจริญยั่งยืนนาน และการหลีกเลี่ยงภาวะชะงักงันการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ มหาวิทยาลัยจำต้องปรับตัวให้มีพลวัตและความหลากหลายมากขึ้น จึงได้กำหนดเป็นเป้าหมายชัดเจนที่จะพัฒนานิสิตให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นผู้รอบรู้วิชาการ มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส ใฝ่รู้ใฝ่คิด เป็นผู้นำด้านจิตใจ มีความสามารถในการ

แก้ปัญหา รู้เท่าทันการเปลี่ยนทางสังคม มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองให้
 เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจริยธรรม มีศรัทธาอุทิศตน เพื่อพระพุทธศาสนา รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม
 มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องพัฒนาองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการผลิตบัณฑิต รวมทั้งปรับขยาย
 กลุ่มเป้าหมายให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

3.1.2.2 ด้านการวิจัย

มหาวิทยาลัย ในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นทางด้านพระพุทธศาสนา
 จำเป็นต้องพัฒนาการวิจัยพื้นฐาน เพื่อสร้างองค์ความรู้ควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอน
 เน้นการพัฒนาองค์ความรู้ในพระไตรปิฎกและพัฒนาการความรู้ทางพระพุทธศาสนา โดยวิธีการสห
 วิทยาการ และจัดลำดับความสำคัญของการแก้ปัญหาด้านศีลธรรม จริยธรรม และสถาบันศาสนา
 ตลอดจนการพัฒนาศักยภาพทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนา แล้วนำองค์ความรู้ที่ค้นพบมาสร้าง
 ฐานข้อมูลสำหรับการวิจัยประยุกต์ที่เป็นรูปธรรมให้นำไปปฏิบัติได้

3.1.2.3 ด้านบริการวิชาการแก่สังคม

มหาวิทยาลัย มุ่งให้บริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบที่หลากหลายขึ้น
 ด้วยการเผยแผ่ความรู้ทางพระพุทธศาสนาให้ประชาชนมีจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม ในฐานะ
 พลเมืองของสังคมไทย ให้นำไปสู่การพัฒนาชุมชนและสังคมไทยตามหลักพระพุทธศาสนาและมุ่งส่งเสริม
 กิจกรรมคณะสงฆ์ มหาวิทยาลัยจึงให้ความสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนและการบริการ
 วิชาการแก่สังคม เป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ อีกทั้งการบริการวิชาการแก่สังคม
 มุ่งเน้นการส่งเสริมสนับสนุนกิจการของคณะสงฆ์ ดังนั้น การจัดกิจกรรมด้านนี้จึงกำหนดให้ความ
 ร่วมมือกับคณะสงฆ์ด้วย

3.1.2.4 ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

ภารกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจะกว้างขวางยิ่งขึ้นในอนาคต เพราะ
 แนวโน้มการผสมผสานทางวัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมในประชาคมโลกในด้านเศรษฐกิจมากขึ้น ทำ
 ให้การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของสังคมไทยเป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ การทำนุบำรุง
 ศิลปวัฒนธรรมไม่ควรถูกจำกัดอยู่แค่การอนุรักษ์มรดกทางศิลปวัฒนธรรมไทยเท่านั้น แต่ควรหมายถึง
 การศึกษาให้เข้าใจความเป็นไทยอย่างถ่องแท้ เพื่อนำไปสู่การสงวนความแตกต่างทางวัฒนธรรมและ
 การอยู่ร่วมในประชาคมโลกอย่างมีเอกลักษณ์และศักดิ์ศรี การเสริมสร้างวัฒนธรรมและค่านิยมที่พึง
 ประสงค์ให้เกิดขึ้นกับบุคคล องค์กรและสังคม

3.1.2.5 ด้านส่งเสริมพระพุทธศาสนา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นทางด้าน
 พระพุทธศาสนา จึงได้กำหนดให้มีภารกิจหลักที่แตกต่างไปจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วไป ประการหนึ่ง
 คือ การส่งเสริมพระพุทธศาสนา เพื่อให้สอดคล้องกับปณิธานการจัดตั้งมหาวิทยาลัย การพัฒนา

ทรัพยากรบุคคลให้มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นพลเมืองดีของสังคมได้ต้องอาศัยพื้นฐานมาจากหลักสูตรทางพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยจึงต้องปรับปรุงกิจกรรมต่าง ๆ ให้สามารถเอื้อต่อการปฏิบัติงานส่งเสริมพระพุทธศาสนา อีกทั้งจัดให้มีหลักสูตรระยะสั้นสำหรับการประชุมสัมมนา และฝึกอบรมด้านพระพุทธศาสนา อีกทั้งจัดกิจกรรมที่ปลูกฝังจิตสำนึกในการส่งเสริมพระพุทธศาสนา เสริมสร้างความซื่อสัตย์และทัศนคติที่ดีต่อคุณค่าของพุทธศิลป์

3.1.3 งานจัดการศาสนศึกษา

3.1.3.1 ด้านการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร

มหาวิทยาลัยดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรทั้งระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษาให้มีเนื้อหาเป็นปัจจุบันและสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาทางวิชาการ ดังนี้

การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย

(1) คณะพุทธศาสตร์ 7 วิชาเอก 1 วิชาโท คือ

1. วิชาเอกพระพุทธศาสนา	5. วิชาเอกศาสนา
2. วิชาเอกพระอภิธรรม	6. วิชาเอกภาษาบาลี
3. วิชาเอกภาษาสันสกฤต	7. วิชาเอกบาลีพุทธศาสตร์
4. วิชาเอกปรัชญา	8. วิชาโทภาษาสันติ

(2) คณะครุศาสตร์ 9 วิชาเอก คือ

1. วิชาเอกการบริหารการศึกษา	6. วิชาเอกจริยศึกษา
2. วิชาเอกสังคมศึกษา	7. วิชาเอกการศึกษานอกโรงเรียน
3. วิชาเอกการสอนภาษาไทย	8. วิชาเอกคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์
4. วิชาเอกการสอนพระปริยัติธรรม	9. วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ
5. วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว	

(3) คณะมนุษยศาสตร์ 7 วิชาเอก 2 วิชาโท คือ

1. วิชาภาษาไทย	6. วิชาเอกภาษาจีน
2. วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น	7. วิชาเอกประวัติศาสตร์
3. วิชาเอกภาษาอังกฤษ	8. วิชาโทภาษาเขมร
4. วิชาเอกพุทธจิตวิทยา	9. วิชาโทภาษาลาว
5. วิชาเอกวรรณคดีไทย	

(4) คณะสังคมศาสตร์ 5 วิชาเอก คือ

1. วิชาเอกรัฐศาสตร์
2. วิชาเอกนิเทศศาสตร์
3. วิชาเอกสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

4. วิชาเอกเศรษฐศาสตร์
5. วิชาเอกสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาโท ประกอบด้วย

1. สาขาพระพุทธศาสนา
2. สาขาปรัชญา
3. สาขาธรรมนิเทศ
4. สาขาบาลี
5. สาขาศาสนา

3.1.3.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยได้จัดการศาสนศึกษาแก่พระภิกษุสามเณรและประชาชนทั่วไป ทั้งส่วนกลางและขยายไปสู่ภูมิภาค โดยจัดเป็นลักษณะวิทยาเขต 10 แห่ง วิทยาลัยสงฆ์ 4 แห่ง และพยายามขยายการจัดการศึกษาให้ครอบคลุมทุกหลักสูตรที่กำหนดไว้เพื่อให้สามารถสนองตอบความต้องการของผู้สนใจทั้งที่เป็นพระภิกษุสามเณร และประชาชนทั่วไปโดยมีรายละเอียด ดังนี้

สาขาวิชาที่เปิดสอนปัจจุบันสามารถจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีทั้ง ส่วนกลาง วิทยาเขต และวิทยาลัยสงฆ์ ดังนี้

(1) คณะพุทธศาสตร์ เปิดสอน 5 สาขา คือ

1. สาขาปรัชญา
2. สาขาภาษาสันสกฤต
3. สาขาศาสนา
4. สาขาพระพุทธศาสนา
5. สาขาพระอภิธรรม

(2) คณะครุศาสตร์ เปิดสอน 5 สาขา ได้แก่

1. สาขาการบริหารการศึกษา
2. สาขาจริยศึกษา
3. สาขาการสอนภาษาไทย
4. สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
5. สาขาสังคมศึกษา

(3) คณะมนุษยศาสตร์ เปิดสอน 3 สาขา ได้แก่

1. สาขาภาษาไทย
2. สาขาภาษาอังกฤษ

3. สาขาพุทธจิตวิทยา

(4) คณะสังคมศาสตร์ เปิดสอน 3 สาขา ได้แก่

สาขารัฐศาสตร์ (บริหารรัฐกิจ)

สาขาเศรษฐศาสตร์

สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

3.1.4 การจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เปิดสอนระดับปริญญาโท ในส่วนกลาง และวิทยาเขตเชียงใหม่ สำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ 4 สาขา วิชาคือ สาขาพระพุทธศาสนา สาขาปรัชญา สาขารัฐประศาสนศาสตร์ และสาขาภาษาบาลี นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยยังได้เปิด หลักสูตรนานาชาติ ระดับปริญญาโท สาขาพระพุทธศาสนา ในปีการศึกษา 2543 และปีการศึกษา 2543 ได้เปิด สอนระดับปริญญาเอก สาขาพระพุทธศาสนา

3.1.5 มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

มหาวิทยาลัยเป็นองค์กรหนึ่งทางวิชาการที่มีหน้าที่สำคัญในการชี้นำสังคม การผลิต ความรู้ใหม่ และการสร้างคนที่ดีและคุณภาพให้กับสังคมโลก ดังนั้น การดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามภารกิจดังกล่าวจึงต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการปกครองตนเอง กล่าวคือการ ดำเนินกิจการภายในต้องมีความเป็นอิสระโดยไม่มีการควบคุมหรือการแทรกแซงจากอิทธิพลภายนอก ถ้ามหาวิทยาลัยขาดพื้นฐานของการปกครองตนเองและควมมีอิสระก็ขาดซึ่งความเป็นมหาวิทยาลัย อย่างแท้จริง (ธีรพร วีระถาวร 2540 : 6)

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. 2540 ได้มีผลบังคับใช้ ตั้งแต่ วันที่ 2 ตุลาคม 2540 เป็นต้นมา พระราชบัญญัตินี้ได้ตราไว้ในมาตรา 7 ว่า “ให้มหาวิทยาลัยเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ” และมาตรา 48 ได้กำหนดไว้ว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดในมาตรา 6 คือ ให้การศึกษา วิจัย ส่งเสริม และให้บริการทางวิชาการพระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ รวมทั้งการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 377 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 232 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยแบ่งประชากร นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2547 จำนวน 4 ชั้นปี ดังนี้

ชั้นปีที่ 1 จำนวน 110 คน

ชั้นปีที่ 2 จำนวน 104 คน

ชั้นปีที่ 3 จำนวน 74 คน

ชั้นปีที่ 4 จำนวน 89 คน

เนื่องจากนิสิตในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ยังไม่ได้แยกวิชาเอกจึงเก็บตามจำนวนเต็ม เพราะพบว่านิสิตดังกล่าวมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก แต่สำหรับนิสิตในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ได้แยกวิชาเอกแล้ว และพบว่านิสิตส่วนหนึ่งไม่มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษจึงมิได้นำมาศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะนิสิตที่มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ผู้วิจัยจึงประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ 295 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) จึงได้สัดส่วนเฉพาะนิสิตในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 คือ ประชากรต่อกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 2 : 1 เป็นนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ สาขาจิตวิทยา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2547 จำแนกตามชั้นปี

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี

ระดับชั้นปี	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1	110	110
ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2	104	104
ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3	74	37
ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4	89	44
รวม	377	295

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 8 ตอน ได้แก่

ตอนที่1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่3 แบบคัดกรองสุขภาพจิต ไทย จี เอส คิว 60

ตอนที่4 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

ตอนที่7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

ตอนที่8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ได้แก่ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย
✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริงหรือเติมคำในช่องว่างซึ่งตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบันของท่านให้
ครบถ้วน

1. อายุ.....ปี
2. ชั้นอุดมศึกษาที่กำลังศึกษา
() ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1
() ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2
() ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3
() ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสมนับถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน)
ระดับคะแนนเฉลี่ย.....
4. พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย จบระดับชั้นคือ
() จบปริญญาตรี 5 ประโยค
() จบปริญญาตรี สาขาสามัญ
() จบสาขาสามัญ มัธยมศึกษาปีที่ 6
() จบสาขาอาชีวศึกษา (ปวช.)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพของ คาริกา เอนกนิธิ (2547) และศตพร แววล้ายหงษ์ (2547)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพจากความรู้ที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คเนตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวนจำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.366-4.733

2.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8157

ของลิเคอร์ท (Likert Scale Type)

ตัวอย่างแบบสอบถามนุคลิกภาพ

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	เพื่อนร่วมชั้นส่วนใหญ่เห็นว่าท่าน					
00	เป็นคนจริงจั่งกับการเรียน					
	ท่านไม่มีความสุข เมื่อไม่ได้ร่วม					
	ทำงานและกิจกรรมกับเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (อัจนรา วงศ์พัฒนามงคล.2533 : 57 – 58)

ผู้ที่ได้คะแนน 31-60 มีบุคลิกภาพแบบ เอ

ผู้ที่ได้คะแนน 12-30 มีบุคลิกภาพแบบ บี

ตอนที่ 3 แบบคัดกรองสุขภาพจิต

ผู้วิจัยใช้แบบคัดกรองสุขภาพจิตไทย จี เอช คิว 60 (Thai GHQ 60 = Thai Geneart Health

Questionnaire 60) ของเดวิด โกลด์ เบอร์กและพอล วิลเลียมส์ (David Goldberg and Paul Williams, 1988)

แปลเป็นภาษาไทยโดย นายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์และคณะภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์

รามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล แบบสอบถาม ไทย จี เอช คิว 60 ประกอบด้วยคำถาม 60 ข้อ เป็นแบบคัดกรอง

ปัญหาสุขภาพจิตเบื้องต้นไม่สามารถวินิจฉัยโรคได้

ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดประมาณค่า 4 ระดับ ดังนี้

ตัวอย่างแบบคัดกรองสุขภาพจิตไทย จี เอช คิว 60

คำชี้แจง สุขภาพโดยทั่วไปของท่านในระยะ 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง กรุณาตอบคำถามต่อไปนี้

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าคำตอบให้ใกล้เคียง กับสุขภาพและความรู้สึกของท่านในช่อง 2 –3

สัปดาห์ที่ผ่านมาที่สุด โดยไม่รวมถึงปัญหาที่ท่านเคยมีในอดีตและกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อ 0 ท่านสามารถมีสติสัมปชัญญะในสิ่งที่ตนกำลังทำอยู่ได้

() ดีกว่าปกติ () เหมือนปกติ () แย่กว่าปกติ () แย่กว่าปกติมาก

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้ตอบ 2 ข้อแรก จะได้คะแนน 0 คะแนน

ผู้ตอบ 2 ข้อหลัง จะได้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลผล (ธนา นิลชัยโกวิทย์ และคณะ. 2539 :1-17)

0-11 คะแนน	สุขภาพจิตดี
12 คะแนนขึ้นไป	สุขภาพจิตบกพร่อง

ตอนที่ 4 แบบสอบถาม การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองกับนักเรียนของ ประกาย ทิพย์พิชัย (2539)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองจากความรู้ที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คณะนทรนอก และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 10 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวนจำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.291-8.876

4.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 4.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7864

ตัวอย่างแบบสอบถาม การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย $\sqrt{}$ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองช่วยการเงินให้ข้าพเจ้า					
	ได้รับการศึกษาในระดับสูง					
00	ผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้าเพื่อ					
	จะได้ประสบความสำเร็จ					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถาม ลักษณะทางกายภาพ

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของ จูติกร ชินสุวรรณพานิช (2546) และศตพร แววกคล้ายหงษ์ (2547)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพจากความรู้ที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 19 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา กะเนตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

5.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 19 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.220 – 7.921

5.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 5.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8005

ตัวอย่างแบบสอบถาม ลักษณะทางกายภาพในมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย $\checkmark$ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	สภาพสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน					
00	แออัดมากเกินไป					
	ห้องสมุดมีหนังสือให้นักศึกษา					
	ค้นคว้าไม่เพียงพอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีลักษณะกายภาพในมหาวิทยาลัยดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีลักษณะกายภาพในมหาวิทยาลัยพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีลักษณะกายภาพในมหาวิทยาลัยไม่ดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ของ สุกัญญา เข้มขี้ม (2541) และศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ จากความรู้ที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วย

ศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คະเนตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

6.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.198 – 6.333

6.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 6.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8296

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย $\checkmark$ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นิสิตแสดงความเคารพต่ออาจารย์					
	ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
00	อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนิสิต					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและอาจารย์ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34– 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและอาจารย์ในระดับดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและอาจารย์ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อนของ ัญญา ผาคันทิก (2545) และ ุรณี ขจรเจริญ (2546)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน โดยใช้ความรู้ที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คณะตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

7.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 10 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.553 – 5.376

7.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 7.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7145

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย $\surd$ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนี้ตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นิสิตเป็นคนมีน้ำใจและชอบช่วยเหลือเพื่อนในห้อง					
00	นิสิตเป็นคนที่เพื่อนในห้องอยากทำงานกลุ่มด้วย					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและเพื่อนในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและเพื่อนในระดับดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนิสิตและเพื่อนในระดับไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของ วัชรรา หมัดป้องตัว (2545) และรัชนิ ไปฟ้า (2546)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ความรู้ที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คณะตรนอก และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

8.4 นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 รูป จากนั้นจึงมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย จำนวนจำนวน 34 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.118 – 10.801

8.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 8.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9357

ตัวอย่างแบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง เมื่อนิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ตามความคิดเห็นของท่านมีปัญหามากน้อยเพียงใด กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนี้ตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ทักษะด้านการฟัง					
	การฟังจับใจความในประโยคที่					
	อาจารย์พูดไม่ได้					
00	ทักษะด้านการพูด					
	การใช้ภาษาอังกฤษในการแนะนำ					
	ตนเองให้เพื่อนไม่เข้าใจ					
000	ทักษะด้านการอ่าน					
	ความรู้ในเรื่องความหมายของ					
0000	คำศัพท์น้อยเกินไป					
	ทักษะด้านการเขียน					
	การขาดความรู้ด้านไวยากรณ์					
	เกี่ยวกับประโยคโครงสร้างและ					
	รูปแบบ					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีปัญหาอยู่ในระดับ
น้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีปัญหาอยู่ในระดับ
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีปัญหาอยู่ในระดับ
มาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยัง อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 295 ฉบับ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือ ในการตอบแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 232 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79 โดยเก็บข้อมูลระหว่าง วันที่ 1 มกราคม 2548 – ถึงวันที่ 15 มีนาคม 2548
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบทดสอบโดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test

1.2 หากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α –Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 หากค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.2 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

2.2.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation coefficient)

2.2.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์อยู่ในรูปของคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
X_1	แทน	อายุ
X_2	แทน	ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1
X_3	แทน	ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2
X_4	แทน	ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3
X_5	แทน	ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4
X_6	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

X_7	แทน	จบปริญญาธรรม 5 ประโยค
X_8	แทน	จบปริยัติธรรมสาขสามัญญ
X_9	แทน	จบสาขสามัญญ มัธยมศึกษาปีที่ 6
X_{10}	แทน	จบสาขาวิชาศึกษา (ปวช.)
X_{11}	แทน	บุคลิกภาพ
X_{12}	แทน	สุขภาพจิต
X_{13}	แทน	การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา
X_{14}	แทน	ลักษณะทางกายภาพ
X_{15}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์
X_{16}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ที่มีอิทธิต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของนิสิตชั้นปีที่ 1 โดยจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษาและพื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ สุขภาพจิต การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน และปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชา

จิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของนิสิต โดยจำแนกตามชั้นอุดมศึกษาที่กำลังศึกษา และพื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนิสิต โดยจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และพื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย

องค์ประกอบ	ระดับองค์ประกอบ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีที่ศึกษา	ชั้นอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1	92	39.7
	ชั้นอุดมศึกษาชั้นปีที่ 2	96	41.4
	ชั้นอุดมศึกษาชั้นปีที่ 3	21	9.1
	ชั้นอุดมศึกษาชั้นปีที่ 4	23	9.9
	รวม	232	100.0
2. พื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย	จบปริญญาธรรม 5 ประ โยค	63	27.2
	จบปริยัติธรรมสายสามัญ	80	34.5
	จบสายสามัญ มัธยมศึกษาปีที่ 6	86	37.1
	จบอาชีวศึกษา (ปวช)	3	1.3
	รวม	232	100.0

จากตาราง 2 พบว่า องค์ประกอบด้านชั้นปีที่ศึกษา นิสิตส่วนใหญ่เป็นกำลังเรียนอยู่ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 41.4 รองลงมาอยู่ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 39.7 อยู่ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 9.9 และอยู่ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 9.1

องค์ประกอบด้านพื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตจบสายสามัญ มัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 37.1 รองลงมาจบปริยัติธรรมสายสามัญ ร้อยละ 34.5 จบปริยัติธรรม 5 ประโยค ร้อยละ 27.2 และจบอาชีวศึกษา (ปวช) ร้อยละ 1.3

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ สุขภาพจิต การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน และปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ สุขภาพจิต การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน และปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S	การแปลผล
1. อายุ	22.70	4.036	วัยผู้ใหญ่
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.91	.456	ปานกลาง
3. บุคลิกภาพ	33.59	5.553	แบบบี
4. สุขภาพจิต	9.89	10.013	ปกติ
5. การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา	3.13	.996	ปานกลาง
6. ลักษณะทางกายภาพ	3.16	.510	ดีพอใช้
7. สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์	3.54	.467	ดีพอใช้
8. สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน	3.89	.579	ดีพอใช้
9. ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ	2.65	.692	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่านิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีอายุโดยเฉลี่ยอยู่ในวัยผู้ใหญ่ (22.70 ปี) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (2.9145) องค์ประกอบบุคลิกภาพ มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ องค์ประกอบด้านสุขภาพจิต มีสุขภาพจิตปกติ องค์ประกอบด้านการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา อยู่ในระดับปานกลาง องค์ประกอบลักษณะทางกายภาพอยู่ในระดับดีพอใช้ องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ อยู่ในระดับดีพอใช้ องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน อยู่ในระดับดีพอใช้ และองค์ประกอบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้าน
สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชา
จิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตาราง 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่เกี่ยวกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	Y
X ₁	1.000	-.162*	-.050	.210**	.147*	.038	.144*	-.256**	.046	.312**	.075	-.169**	-.136*	-.091	.016	.159*	-.139*
X ₂		1.000	-.681**	-.256	-.269**	.209**	.040	.190**	-.203**	-.093	-.072	.086	.101	.338**	.001	-.014	-.158*
X ₃			1.000	-.265**	-.279**	-.248**	-.100	-.076	.171**	-.019	-.015	-.045	.035	-.319**	-.061	-.124	.086
X ₄				1.000	-.105	-.031	.010	-.102	.100	-.036	.078	.019	-.239**	.120	.047	.114	-.039
X ₅					1.000	.096	.089	-.089	-.046	.217**	.069	-.084	.007	-.142*	.054	.118	.154*
X ₆						1.000	.183**	.074	-.279**	.160*	-.011	-.070	.102	-.013	.119	.174**	-.025
X ₇							1.000	-.443**	-.469**	-.070	.078	.124	-.029	-.072	-.235**	-.126	-.084
X ₈								1.000	-.557	-.083	-.146*	-.013	.034	.075	.139*	.157*	.084
X ₉									1.000	-.088	.045	-.085	.021	.014	.057	-.067	.022
X ₁₀										1.000	.112	-.071	-.119	-.088	.096	.123	-.125
X ₁₁											1.000	-.306**	-.008	.206**	-.009	.206**	.116
X ₁₂												1.000	-.072	-.059	-.176**	-.278**	-.078
X ₁₃													1.000	.053	.336	.062	.083
X ₁₄														1.000	.256**	.157*	-.094
X ₁₅															1.000	.351**	-.023
X ₁₆																1.000	.053
Y																	1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .154

องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบ กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต โดยมีองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_1) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.139 และ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 (X_2) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.158

องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต มีจำนวน 13 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 (X_3) ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 (X_4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย (X_6) จบปริญญาธรรม 5 ประโยค (X_7) จบพระปริยัติธรรมสาขสามัญ (X_8) จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_9) จบสาขาวิชาศึกษา (X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สุขภาพจิต (X_{12}) การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{14}) สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน (X_{16})

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	1	5.827	2.914	6.369**
Residual	230	104.755	.457	
Total	231	110.582		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ จึงได้คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์พหุคูณ ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

องค์ประกอบ	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁	-.032	.011	-.184	.230	.053	6.369**

$$R = .230$$

$$R^2 = .053$$

$$SE = .676$$

$$a = 3.410$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 1 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X₁) ซึ่งองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบนี้สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต ได้ร้อยละ 5.30 และได้้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 3.410 - .032 X_1$$

สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.184 X_1$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อม กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อม ที่มีอิทธิพลต่อ ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประกอบการวางแผนนโยบายเพื่อหาทางปรับปรุง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพ โดยทำให้ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมีน้อยลงต่อไป

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 377 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน 295 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane, 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 8 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา และพื้นฐานการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.366-4.733 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8157

ตอนที่ 3 แบบคัดกรองสุขภาพจิตไทย จี เอช คิว 60 (Thai GHQ 60 = Thai Genearth Health Questionnaire 60) ของเดวิด โกลด์ เบอร์กและพอล ลิวเลียมส์ (David Goldberg and Paul Williams, 1988) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 4 ระดับ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.291-8.876 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7864

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.220-7.921 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8005

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.198-6.333 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8296

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.553-5.376 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7145

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 34 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.118-10.801 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9357

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขออนุญาตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 295 ฉบับ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือ ในการตอบแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 232 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79 โดยเก็บข้อมูลระหว่าง วันที่ 1 มกราคม 2548 – ถึงวันที่ 15 มีนาคม 2548

3. ผู้วิจัยคัดเลือกความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จึงนำมาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต
3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตระดับชั้นปริญญาตรี กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้ว

ทดสอบด้วย t-test

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -

Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 (X_5)
2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_1) และ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 (X_2)
3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต มี 13 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 (X_3) ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 (X_4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย (X_6) จบปริญญาตรี 5 ประโยค (X_7) จบปริญญาดุษฎีบัณฑิต (X_8) จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_9) จบสาขาวิชาชีพศึกษา (X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สุขภาพจิต (X_{12}) การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{14}) สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน (X_{16})

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ อายุ (X_1) ซึ่งองค์ประกอบ 1 องค์ประกอบนี้สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต ได้ร้อยละ 5.30

5. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เขียนได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 3.410 - .032 X_1$$

5.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.184 X_1$$

อภิปรายผลการศึกษา

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 (X_2) อภิปรายผล ได้ดังนี้

นิสิตชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านิสิตชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นิสิตอยู่ระดับชั้นที่สูงขึ้นย่อมได้รับประสบการณ์ เพิ่มทักษะการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้มีความพร้อมที่จะฝึกฝนและพัฒนาความสามารถ ปรับตัวการเรียนรู้และแสวงหาวิธีการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม และแก้ไขปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จึงทำให้นิสิตชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ อายุ (X_1) และชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 (X_2) อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 อายุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุน้อยมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตที่มีอายุน้อย ยังขาดเป้าหมายในชีวิต ยังไม่เห็นถึงความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้เกิดนิสัยทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ไม่กระตือรือร้นต่อการเรียน เมื่อถึงเวลาเรียนหรือเวลาสอบจึงทำให้เกิดปัญหามาก

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57-57) ที่ได้สำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพินช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17-20 ปี มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21-30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นิสิตชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 เพิ่งเปลี่ยนบทบาทจากการเรียนในโรงเรียนจากระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มาเป็นระดับชั้นอุดมศึกษา ยังไม่คุ้นเคยการเรียนในระบบมหาวิทยาลัย ไม่คล่องด้านวิชาภาษาอังกฤษ ยังติดอยู่กับความสนุกสนานเพื่อน ไม่สนใจในเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อน จึงมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เลิศพร ภาระสกุล (2527 :32) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสำรวจผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 629 คน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบความสำเร็จในการศึกษามากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3 คือ ชั้นปีที่ 1 สอบตกวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 36 ชั้นปีที่ 2 สอบตกร้อยละ 16 ส่วนชั้นปีที่ 3 ตกน้อยที่สุดคือร้อยละ 5

3. องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต มีจำนวน 13 องค์ประกอบ ได้แก่ ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 (X_3) ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 (X_4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย (X_5) จบปริญญาธรรม 5 ประโยค (X_6) จบปริยัติธรรมสายสามัญ (X_7) จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_8) จบสาขาวิชาศึกษา (X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สุขภาพจิต (X_{12}) การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{13}) ลักษณะทางกายภาพ (X_{14}) สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ (X_{15}) และสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน (X_{16}) อภิปรายผล ได้ดังนี้

3.1 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต แสดงว่า นิสิตบางคนที่กำลังศึกษาชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะพื้นฐานการศึกษาในระดับชั้นอุดมศึกษาปีแรก ไม่เข้มแข็ง และขาดทักษะการฝึกฝนด้านภาษา และให้ความสนใจต่อภาษาอังกฤษน้อยเกินไป จึงทำให้มีปัญหาภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่กำลังศึกษาชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ มีส่วนช่วยให้ นิสิตพัฒนาการเรียนรู้ การถ่ายทอดทางภาษาได้ดีขึ้น และ

นิสิตให้ความสนใจในการฝึกฝน ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำให้นิสิตประสบกับปัญหาภาษาอังกฤษน้อย

3.2 ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต แสดงว่านิสิตบางคนที่กำลังศึกษาชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ ทักษะความชอบ การฝึกฝน ความสนใจ และระดับสติปัญญา รวมถึงการขาดทักษะด้านต่าง ๆ เช่นการพูด ฟัง อ่าน และการเขียน ทำให้การพัฒนาภาษาไม่เพียงพอ จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่กำลังศึกษาชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะจากพื้นฐานการศึกษาในระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 ทำให้นิสิตได้ทักษะการฝึกฝนมากขึ้น และการให้ความสนใจในการแสวงหาองค์ความรู้ทางภาษาอังกฤษ จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เลิศพร ภาระสกุล (2527 :32) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ทักษะสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสำรวจผลการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จำนวน 629 คน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3 คือ ชั้นปีที่ 1 สอบตกวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 36 ชั้นปีที่ 2 สอบตกร้อยละ 16 ส่วนชั้นปีที่ 3 ตกน้อยที่สุด คือร้อยละ 5

3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต แสดงว่านิสิตบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะการศึกษาด้านภาษาจะเป็นความรู้พิเศษเฉพาะสำหรับบุคคล นิสิตจะชอบการเรียนวิชาอื่นๆ มากกว่าวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูง ไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนิสิตมีความสามารถเรียนรู้ มีความชำนาญหลายวิชา ทำให้ง่ายต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีความมุ่งมั่นฝึกฝน สร้างทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ คลาร์ก (Clark. 1961 :205) ได้ศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ โดยควบคุมในเรื่องอายุจริง อายุสมอง ต้องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับเกรด 3, 4 และ 8 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายหญิงไม่แตกต่างในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่าน การทำ

เลขคณิต แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และสะกดคำ ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย แสดงให้เห็นว่าโดยเฉพาะเรื่องภาษานักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย

3.4 นิสิตที่จบเปรียญธรรม 5 ประโยค ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่ยกเปรียญธรรม 5 ประโยค มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี เพราะนิสิตบางคนไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมา ไม่รู้รูปแบบ โครงสร้างของประโยค ไม่มีทักษะทางภาษาอังกฤษในด้านการฝึกฝนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่ยกเปรียญธรรม 5 ประโยค มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนิสิตที่ไม่เคยได้เรียนภาษาอังกฤษ อาจจะมีคามสนใจ ชอบในการเรียนรู้ภาษา หรืออาจจะประยุกต์ใช้รูปแบบหลักไวยากรณ์ภาษาบาลี มาใช้ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ก็จะสนับสนุน ในการเรียนรู้ภาษา และฝึกฝนทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงทำให้ประสบกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฟินโนไชโร (Finocchiaro. 1973 :20-23) ที่พบว่า นักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนรัฐบาลและนักศึกษาที่ยกจากโรงเรียนเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนรัฐบาลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในทักษะด้านการฟังแตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 นิสิตที่จบปริยัติธรรมสายสามัญ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่ยกปริยัติธรรมสายสามัญ มีปัญหาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตที่ยกปริยัติธรรมสายสามัญ จะมีพื้นฐานและศึกษาทางธรรมะมากกว่าการศึกษาด้านอื่นๆ และมีภารกิจของพระสงฆ์มาก ทำให้นิสิตขาดการทบทวน ขาดการฝึกฝนความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้นิสิตมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก

นิสิตที่ยกปริยัติธรรมสายสามัญบางคนมีปัญหภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนิสิตบางคนมีพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษดี มีความสนใจ ความชอบ ให้ความสำคัญกับการศึกษาค้นคว้าในการเรียนรู้ด้านภาษา ได้ศึกษาเสริมพิเศษตามศูนย์ภาษาหรือสถาบันทางภาษา จึงได้พัฒนาตนเองในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงส่งผลให้นิสิตมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชร หมดป้องตัว (2545 : 109) ได้ทำวิจัย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1-2 ที่เรียนภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1

ปีการศึกษา 2544 พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและเป็นด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิมแตกต่างกัน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 นิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่ยังชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้นอุดมศึกษา เป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้น หลังจากผ่านการเตรียม ความพร้อมมาแล้วในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นการสอนและการวัดผลที่ชัดเจนมากขึ้น ทำให้นิสิต ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่สามารถปรับตัวเมื่อเกิดปัญหาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษได้

นิสิตบางคนที่ยังชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนิสิตบาง คนมีพื้นฐานทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ให้ความสนใจ กระตือรือร้นมีความสุขกับการเรียนภาษา และมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและ นอกห้องเรียนกับเพื่อนหรือชาวต่างชาติ ทำให้นิสิตมีปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 18) ที่ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัด ปราจีนบุรี พบว่า ระดับชั้นเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียน ในวัยนี้ยังมีความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม มากกว่าการสนใจในการเรียนคล้ายคลึงกันทุกระดับชั้น

3.7 นิสิตที่จบสายอาชีวศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิต ที่จบสายอาชีวศึกษาบางคน มีปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตที่จบสายอาชีวศึกษา อาจไม่ มีประสบการณ์ ขาดทักษะการฝึกฝนด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และขาดแรงกระตุ้น ขาดความสนใจในการ เรียนรู้ จึงทำให้ประสบปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่ยังสายอาชีวศึกษา มีปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนิสิตมี ประสบการณ์ มีโอกาสในการใช้ภาษาคู่กับการทำงาน ชอบการฝึกฝน และแสวงหาเรียนรู้กับสิ่งใหม่ ๆ จึง ทำให้ประสบปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัชณี โป้ฟ้า (2546 : 78) ที่ได้ศึกษาปัญหาการเรียนรู้ การสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง พบว่า นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ภาค กลาง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็น

เช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทุ่มเทไปกับการฝึกซ้อมในวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้นนักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญเนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน

3.8 บุคลิกภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ บางคนมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตบางคนที่มีลักษณะชอบแสดงออก มีนิสัยชอบเข้าสังคม สนใจสิ่งแวดล้อม และสมาคมอยู่ในหมู่เพื่อน ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาก เพราะขาดความกระตือรือร้น ขาดความสนใจต่อการเรียน มีเวลาเรียนไม่เพียงพอ จึงทำให้มีปัญหาต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ นิสิตที่ชอบแสดงตัว จะเป็นความเชื่อมั่นในตนเองสูง กล้าพูดกล้าทำ จึงทำให้นิสิตที่มีลักษณะแสดงตัวได้ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม สามารถจะพัฒนาตนเอง พัฒนาทักษะในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น ทำให้นิสิตบางคนมีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 3-5) ได้กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ มาจากปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนบางคน คือ นักเรียนขาดความกระตือรือร้น และขาดแรงจูงใจในการเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจินดา อภิชาติวัฒนะ (2536 : 84) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับกับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า นิสิตมีปัญหาในการเลือกใช้คำพูดตามความหมาย ที่ต้องการและการพูดแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษในสังคมหรือใช้ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

3.9 สุขภาพจิต ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่มีสุขภาพจิตดี มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตบางคน มีสุขภาพจิตดี สามารถควบคุมอารมณ์ ความรู้สึก แต่ทักษะด้านระดับสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนภาษา ซึ่งจำต้องใช้ทักษะหลายด้าน จึงทำให้นิสิตประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก

นิสิตบางคนที่มีสุขภาพจิตดี มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ระดับสติปัญญา ความรู้ความสามารถ ความสนใจ และความพร้อมด้านทักษะต่างๆ ทำให้นิสิตประสบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เพอร์ซิวัล (มโนญ เป้นเจริญ. 2522 : 10 อ้างอิงมาจาก Percival. 1956) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและความสนใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนมัธยมคลุซา มลรัฐ โอคลาโฮมา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายจำนวน 373

คน นักเรียนหญิง 493 คน กับนักเรียนระดับเดียวกันในโรงเรียนมัธยมโกลเวอร์คลิฟแลนด์ ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ พบว่า สุขภาพจิต นิสัยในการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาเกี่ยวกับการเรียน และคุณสมบัติส่วนตัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว กิจกรรมรายสัปดาห์ มีความสำคัญกับนักเรียนในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมทรง สุวรรณเลิศ (จักรินทร์ พริ้งทองฟู . (2546 : 23 ; อ้างอิงจาก สมทรง สุวรรณเลิศ .2514 :7-9) ศึกษาเด็กที่มีปัญหาการเรียนของเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย หรือในเด็กฉลาดมาก แต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กพลอยวิตกกังวล ขาดความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่สนใจเด็กเลย ทำให้เด็กรู้สึกว่าการเรียนไม่มีประโยชน์และขาดกำลังใจในการเรียน

3.10 การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาก มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนิสิตที่อยู่ในครอบครัวที่มีรายได้สูงบางคนมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก นิสิตที่ครอบครัวมีรายได้สูงย่อมมีความพร้อมในเรื่องของอุปกรณ์การเรียน ทำให้นิสิตมีอุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ เทป วีดีโอ ช่วยสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น แต่นิสิตขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจต่อการเรียน หรือใช้วัสดุอุปกรณ์โดยไม่คุ้มประโยชน์ และพ่อแม่ผู้ปกครองสนับสนุนเรื่องการเรียนของนิสิตไม่ถูกต้อง จึงเป็นเหตุให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตประสบปัญหา

นิสิตบางคนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาก มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ นิสิตที่อยู่ในครอบครัวมีรายได้ต่ำบางคน มีปัญหาการเรียนน้อย ได้เห็นความยากลำบากของผู้ปกครองแล้วเกิดความมุมานะ อยากจะมีอนาคตที่ก้าวหน้า จึงตั้งใจเรียน แบ่งเวลาศึกษาหาความรู้ ท่องศัพท์ ทบทวนบทเรียนเมื่อมีโอกาสจึงประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ กาญจนา कुमारภัย (2534 : 67 – 68) ที่กล่าวถึง การสนับสนุนบางประการที่สามารถให้กับนักเรียนได้ คือ (1) กระตุ้นเด็กบ่อยๆ ให้ทำการบ้าน รวมถึงการยกย่องสรรเสริญ และการแสดงการยอมรับ ถ้าหากว่าเขาทำการบ้านได้ดี และรวมทั้งแสดงอาการหรือพูดคุยขอให้ปรากฏแก่คนอื่นในสิ่งที่เด็กประสบความสำเร็จ และดึงดูดให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนฝูงให้สนใจต่อความสำเร็จที่เด็กได้รับจากโรงเรียน อาจมีการให้ของขวัญเล็กๆ น้อย ๆ เมื่อเด็กทำดี ดังเช่นที่บางคนกล่าวว่า เด็กจะรู้สึกภูมิใจเมื่อเขาทำอะไรได้เป็นผลสำเร็จ และได้รับการยอมรับในการกระทำนั้นๆ (2) ผู้ปกครองควรจรรู้จุดแข็งและจุดอ่อนเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กที่โรงเรียน และให้ความสนับสนุน ในยามที่เขาต้องการ ซึ่งรวมถึงการที่ผู้ปกครองควรมีความรู้ในรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับการเรียนรู้วิชาความรู้

ต่างๆ ของเด็กที่โรงเรียน รู้ว่าเด็กเรียนเก่งและอ่อนในวิชาใดบ้าง และส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กทำดีที่สุด ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนกรณีที่จำเป็น อาจจะรวมไปถึงการคอยดูแลให้คำแนะนำเกี่ยวกับการบ้านที่เด็กทำด้วย หรือดูแลตารางกิจกรรมให้ด้วยถ้าจำเป็น และ (3) การจัดให้มีสถานที่ที่เงียบสงบที่จะศึกษา มีตำราที่เหมาะสม มีเอกสารสำหรับอ้างอิง มีอุปกรณ์สำหรับการเรียนรู้อื่น ๆ เด็กแต่ละคนต้องการที่จะมีสถานที่สงบเงียบเพื่อศึกษา มีโต๊ะหนังสือที่ทำงาน มีหนังสือพร้อม หรือเอกสารอื่นเพื่อประกอบการเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พัทรี วรจรัสรังสี และช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์ (2539 : 59) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบ บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและอยู่ในระดับสูงในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาไม่ สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับ ปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมในระดับต่ำ

ลักษณะทางกายภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะลักษณะทางกายภาพดีไม่เอื้อต่อการเรียนของนิสิต เพราะขาดความกระตือรือร้น ขาดแรงจูงใจ บรรยากาศการเรียนการสอนดี แต่นิสิตบางคนก็ขาดความรับผิดชอบต่อการเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลวัฒน์ วันวิชัย (2545 : 88) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร พบว่า บรรยากาศในการเรียนการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ ทั้งนี้เพราะว่า บรรยากาศการเรียนการสอน อาจจะทำให้นักเรียนบางคนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดี ในขณะที่บางคนบรรยากาศการเรียนการสอน อาจไม่ทำให้นักเรียนบางคนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนเลย

นิสิตบางคนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะลักษณะทางกายภาพดี เช่น ห้องเรียนที่สะอาด มีระเบียบ มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี และมีอุปกรณ์การเรียนทันสมัย มีคุณภาพ เพียงพอต่อจำนวนนิสิต นิสิตก็จะมีความกระตือรือร้นตั้งใจ สนใจในการเรียน และเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่สมบุรณ์ ศาสดาชีวิน (2566: 33) กล่าวว่า การจัดสภาพ

ห้องเรียน ให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจ บรรยากาศที่สงบ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านโต๊ะ ที่นั่ง วัสดุอุปกรณ์ การถ่ายเทอากาศ แสงสว่างให้เพียงพอ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสบายกายสบายใจ ซึ่งจะส่งผลถึง ประสิทธิภาพในการเรียนด้วย และสอดคล้องกับทฤษฎีเรนซ์ (นริศรา ริชาร์ดสัน. 2546:81: อ้างอิงจาก Lawrehce. 1976) กล่าวว่าลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนการสอน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผล ต่อสภาพจิตใจอารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้มนิสิตสนใจเรียน

สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบาง คนที่มีสัมพันธภาพดีกับอาจารย์ มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับ อาจารย์ มีความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนว่า ควรคำนึงถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับ นิสิต ความคิดกับความรู้สึกทำที่ที่มีต่อกัน ตลอดจนทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ควรได้รับความสนใจ และให้ ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเน้นวิชาการและสติปัญญา เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่มีบรรยากาศไม่ตึง เครียดเป็นการเสริมความอบอุ่นมั่นใจ และเชื่อถือนั่นระหว่างอาจารย์และนิสิตย่อมจะเอื้ออำนวยการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและสุขภาพจิตของนิสิต ได้มาก ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนที่เกิดจากการ ปฏิสัมพันธ์อันได้แก่ ปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างอาจารย์กับนิสิตและนิสิตด้วยกันเอง มีผลต่อการสร้าง บรรยากาศในชั้นเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของเสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2535:112) ที่ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนของนิสิตชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด นครศรีธรรมราช พบว่า นักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูอยู่ในระดับกลางและสูง มีปัญหาการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นด้านการสอนของครูอยู่ในระดับต่ำ นั่นคือ นักเรียนที่มีความคิดเห็นด้าน การสอนของครูว่าไม่ดีหรือไม่เหมาะสม จะมีปัญหาการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดด้านการสอนของ ครูดีหรือเหมาะสมแล้ว

นิสิตบางคนที่มีสัมพันธภาพดีกับอาจารย์ มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ การที่อาจารย์กับนิสิตมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีความเป็นกันเองให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัวแก่นิสิต นิสิตจะเกิดความอบอุ่นทางใจ ไม่ย่อห่อต่อการเรียน สามารถขอคำอธิบายเพิ่มเติมเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน เห็นความสำคัญของการเรียนทำให้นิสิตมีปัญหาใน ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 169) กล่าวถึงพฤติกรรมที่ครู ควรปฏิบัติ คือ ครูต้องเข้าใจผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน รู้วิธีที่จะช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ นอกจากนี้ครูจะต้องนุ่มนวล เปี่ยมด้วยเมตตา ในขณะที่เดียวกันต้องเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง เพราะในการฝึกภาษา ครูต้องเข้าถึงตัวผู้เรียน ถ้ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนไม่ดี การเรียนการสอนอาจล้มเหลว และ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ นพพงษ์ บุญจิตตรคุลย์ (2527 : 48-67) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่สร้างบรรยากาศแห่งความน่ากลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้น การพบปะ ชักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียน้ำ และควรฟังความคิดเห็นนักเรียนบ้าง

3.13 สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า นิสิตบางคนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ ขาดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ขาดความสามัคคี ต้องการแข่งขันกัน เมื่อมีปัญหาไม่ว่าเรื่องเรียนหรือเรื่องส่วนตัวก็ไม่ปรึกษากัน พึงพาอาศัยกันและกันได้น้อย การทำกิจกรรมต่าง ๆ ก็เป็นไปไม่ค่อยราบรื่น

นิสิตบางคนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะการเป็นมิตร ไม่ตรีต่อกัน ห่วงใยและไว้วางใจกัน เมื่อมีปัญหาที่พยายามช่วยเหลือกันปรึกษา พึงพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ การร่วมกิจกรรม หรือร่วมงานอื่น ๆ ก็เป็นไปด้วยความสะดวกราบรื่น

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กานจันทร์ สุขลายาจิต (2547 : 112) ได้ศึกษาเรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 แสดงว่านักเรียนบางคนมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี มีความสามารถในการเขียนวิชาภาษาไทยมาก ทั้งนี้เพราะการมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อน เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในหมู่เพื่อนเกิดบรรยากาศของสังคมที่เป็นกันเองระหว่างนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้นเอาใจใส่ในการเรียนวิชาภาษาไทย จนมีความสามารถในการเขียนวิชาภาษาไทยมาก และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิภา นิธยาชน (2530 : 139) ได้กล่าวถึงเพื่อนและอิทธิพลของเพื่อนที่ได้รับการยกย่องนับถือจากเพื่อนมากเพียงใดย่อมทำให้เป็นคนมีลักษณะเป็นมิตร นำคบและกล้าแสดงออกในสิ่งต่างๆ แต่ถ้าเด็กมีสังคมที่ไม่ดี และไม่ได้รับการยกย่อง จะรู้สึกเกรงเครียดและบางครั้งมีความหวาดหวั่นใจ เด็กจะพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความเห็นการกระทำทุกอย่างของเพื่อนแม้บางครั้งจะไม่เต็มใจก็ตาม จะเห็นได้ว่าเด็กที่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนจะมีลักษณะเป็นอิสระ อารมณ์ดี และเป็นตัวของตัวเองมากกว่าจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลความคิดของคนอื่น

4. องค์ประกอบที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีองค์ประกอบเดียว ได้แก่ อายุ(X_1) อภิปรายได้ดังนี้

อายุมีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุมาก มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ คนที่มีอายุมากจะมี

ปัญหาทางด้านระดับความจำ และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี เช่น ไม่สนใจ ไม่กระตือรือร้น ขาดการทุ่มเทต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ขาดทักษะทางด้านภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต

ผลงานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 57-57) ได้สำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนโรงเรียนสารพินช่าง ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17-20 มีปัญหาการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 21-30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 181) กล่าวว่า เมื่อเด็กเข้าสู่ระยะวัยรุ่น เด็กจะประสบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เด็กอาจจะมีปัญหามากบ้าง น้อยบ้าง แล้วแต่ความแตกต่างระหว่างบุคคล และความแตกต่างทางบ้านและสังคม

สรุปได้ว่า ด้านอายุ มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า องค์ประกอบด้านอายุ มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรคำนึงถึงอายุของนิสิตเป็นหลัก โดยคำนึงเสมอว่านิสิตที่มีอายุมากต้องสอนภาษาอังกฤษอย่างช้า ๆ ค่อยเป็นค่อยไปจะทำให้ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษน้อยลงได้

ข. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาองค์ประกอบอื่นที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต เช่น การปรับตัว แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน เป็นต้น
2. ควรศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนวิชาอื่น ๆ ของนิสิต เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย ภาษาบาลี และภาษาสันสกฤต เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2524). สุขภาพจิตในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหามงกุฎราชวิทยาลัย.
- กมลรัตน์ วันวิชัย (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา คุณารักษ์. (2534). หลักสูตรและการพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 2 นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา นาคกุล. (2539, มกราคม-เมษายน) "บทบาทของภาษากับการพัฒนาประเทศไทยในระยะยาว" วารสารสุขโขทัยธรรมาธิราช. 9 (1) 34.
- กานจันทร์ สุขลาชาจิต. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลรัตน์ จรัสศรี. (2525 :101-106). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา. วิทยานิพนธ์ คม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กัญญา สีนชวนนท์และคณะ (2523:180-187). ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กิจจา กำแหง. (2538, มกราคม-มิถุนายน). "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต ชั้นปีที่ 4." วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 3 (1) : 7.
- กรรณิการ์ พินศิริกุล (2524). การสำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัว ของนักเรียนสารพินช่างในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนา ปราบพล. (2532). การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กุลวรรณ วิทยาวงศ์รุจิ. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- จรรยา ฉินศิริเศรษฐ. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เขตปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาหลักสูตร
การศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมการศึกษานอก
โรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- จกกล ศตะภูริ.(2500). บทบาทของครูที่จะช่วยแก้วุ่นให้เผชิญปัญหาชีวิต. วิทยานิพนธ์
ก.ม. กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร, 70-74.
- จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : 71). ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถม
ศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ก.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ณัฐภูมิ ณ ปิ่น. (2522). “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
ในระดับถ่ายโอน และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง ใน
วิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8.” วิทยานิพนธ์ปรินูญานหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, :2-3 .
- ดิฐ ศรีนราวัฒน์. (2539) “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ : ปัจจัยที่ต้องคำนึงในการจัดการ
เรียนการสอน,” โคมทัศน์ 17(1) : 126,128, 136.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การแนะแนว) . กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ,ทิพย์อักษร : 2,13-15.
- นันทกา ทาวุฒิ. (2542). ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียน. กรุงเทพฯ : เอิร์ดเวฟ
เอ็ดดูเคชั่น.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). “นักบริหาร :ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้.” ก้าวเข้าสู่ผู้บริหาร.
กรุงเทพฯ : องค์กรศิลปการพิมพ์, 48-67.
- นันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์. (2532). การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาในเขตจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร: 36-48.
- นิพนธ์ วรรณเวช. (2538).สภาพแวดล้อมสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงในทัศนะของผู้บริหาร
อาจารย์และนักศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: 45.

- บัญชา อึ้งสกุล. (2541). "การเสริมสร้างการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน," วารสารวิชาการ. 1(2) : 63.66.70.
- บังอร สว่างวโรรส. (2526). การศึกษาความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 122-124.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2524). รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร, 179.
- ประดินันท์ อุปรนัย. (2527). วิทยาการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :วิคตอรี เพาเวอร์ พอยท์, 33.
- ประเสริฐ จันทรอุดม. (2536). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในวิทยาลัยครูกำแพงเพชร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญา เกื้อหนู. (2538, กุมภาพันธ์-พฤษภาคม). "เทคโนโลยี : ทางเลือกที่จำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในยุคโลกาภิวัตน์," สุทธิปริทัศน์. 9 (27): 45-53.
- ปรีชา ชีระวงศ์ และคนอื่น ๆ . (2529). "ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น," ภาษาปริทัศน์. 7 (1) :66-67.
- ปราณี อมรรัตนศักดิ์. (2541). "ปัญหาและอุปสรรคของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยรามคำแหง," วารสารวิจัย .2(2) : 276.
- ประหัดศรี เกื้อนศิริ. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร, 23.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พงศ์พรรณ สันธชัย. (2534). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : วรุณการพิมพ์ , 190.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2522). รวบรวมบทความการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

- พัชรี วรจรัสรังสี และช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์. รายงานวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบบทบาทของ
ผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม). คุรุศาสตร์, ปีที่ 25, ฉบับที่ 1 (ก.ค.-ก.ย. 39๗) 102–109.
- มนูญ เป้นเจริญ. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักศึกษา
อาชีวศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. (2546). คู่มือการจัดทำปริญญานิพนธ์และสาร
นิพนธ์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2540) หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พุทธศักราช 2538.
โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- รัชณี ใปีฟ้า. (2546). ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (สาขาวิชาการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์. (2536) ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษากลุ่ม
ภาคเหนือ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร , 78.
- วาสนา พิทักษ์สาธิต. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนใน
ชั้นเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 77-79.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2524). หลักและธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในการพัฒนา
การเรียนระดับอุดมศึกษา, กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2528, กุมภาพันธ์- มีนาคม). “ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่าย ๆ ที่บาง
ครั้งก็พลาดได้” ข่าวสารการวิจัยศึกษา. 18 (3) : 8-11.
- วัชรรา หมดป้องตัว. (2545) การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียน
เกษม โปสิเทคนิค. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาเอกการอุดมศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วิไล ชิวเจริญกุล. (2523). ความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ฝึกหัดครูระดับปริญญาปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของไทย.
ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ถ่ายเอกสาร.
- ศึกษาธิการ,กระทรวง. (2540). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. (2520). การสอนภาษาอังกฤษ. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542).พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานกฤษฎีกา. (2539)แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 กรุงเทพฯ :สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, กระทรวงศึกษาธิการ.(2540) วิชาสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา พ.ศ. 2529. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬารัฐสภา.
- สกลไส นิยมจันทร์. (2541). การศึกษาปัญหาการเรียน ส่วนตัวและสังคม และวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร . ปรินิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณิ พันธุ์พริกส์และงามทิพย์ วัฒนเกษม. (2536). “ทำไมนักเรียนช่างถึงไม่เก่งภาษาอังกฤษ,” พัฒนาเทคนิคศึกษา. 6(6) :36-38.
- สิริภรณ์ สวัสดิ์. (2542). ปัญหาและความต้องการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ถ่ายเอกสาร.
- สุพรรณิ สุขะบุตร. (2542). การศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ประเภทชั้นเรียนที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- สังเวียน สฤณดิกุล และคนอื่น ๆ . จ2521).วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมนึก คีระรังษี (สมจิตโต), พระ. (2535) ศึกษาสภาพปัญหาการศึกษาในสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย. ปรินิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สมยศ ชันแก้ว. (2528). การศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงศ์ทองเจริญ. (2522) “ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย” วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุไร พงศ์ทองเจริญ. (2522,ธันวาคม). “ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา,” มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 1 (2) : 62-70.
- สมบูรณ์ ภาวิณกุล. (2527). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังการเรียนเพื่อการสื่อความหมาย และการเรียงความแบบเดิม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุจินดา อภิชาติวัฒน์ (2536 : 84). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร

- สุนันท์ จันทระ.(2526 : 72). องค์ประกอบบางประการที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุพิชญา ชีระกุลและคนอื่น ๆ (2524 : 182-187). การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ วัจนะสาริกกุล.(2524) . สภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามทัศนะของนัก
ศึกษาอาจารย์ และผู้บริหาร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร : 117.
- สิริวรรณ ศรีพล. (2526). “รูปแบบการสอนและกิจกรรมการเรียนในวิชาสังคมศึกษา”
ในเอกสารการสอนสังคมศึกษา หน่วยที่ 10-15. นนทบุรี. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). “ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร”.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อุไร แฉล้ม. (2522) “ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิต และนักศึกษาครูวิชาเอกภาษา
อังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู” ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชา
มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อรพิน ชูชม. (2522). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้านแรงจูง
ใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร.
- อารมณ จินดาพันธ์. (2539, มกราคม-มิถุนายน). การใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชน.
พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรุงเทพฯ : 9.
- อัมพรรัตน์ ทองเนียน. (2545). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดม่วง กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะ
แนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- Abbott, Gerry. (1980, March). “Teaching the Learner to Ask for information,” TESOL Quarterly. 14 (1) : 5-16.
- Brow, H. Douglas. (1980). *Principle of Language Learning and Teaching*. New Jersey: Prentice-Hall : 83-176.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York : Mc Graw Hill.
- Bott, Donald E. (2533). Teaching as a foreign Language : The Usual Secondary
Approach,” *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 2 (2) : 33-42.

- Bonomo, C.L. (1990, August). "The Successful and Unsuccessful Foreign Language Student: The Affective Domain," *Dissertation Abstract International*. 51(2) : 43-A.
- Chopra . S.L. (1967, April). " Parental Occupation and Academic Achievement of High School Students in Academic," *The Journal of Educational Research*. 60 :359-362.
- Chickiring, Aurther W.(1968). *Education and Identify San Francisco* : Jossey-Bass.
- Clark, Willis W. (1961, February). "Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Differences ?" *Journal of Education Research*. 54 : 210-212.
- Desena, Paul A. (1964, October). "The Role of Consistency in identifying Characteristics of Three Level of Achievement," *The Person and Guidance Journal*. 43: 145-149.
- David, Arthur, Decoater.(1971, May : 5789- A). *Some Effects of Different Classroom Conditions upon Interpersonal Relationship; Personal Adjustment and Achievement for College Fresh,* " Dissertation Abstracts. 3 (11).
- Fawcette, Annabel Elizabeth. (1965). " *The Effect of Training in Listening upon the Listening Skills of Intermediate grade Children* " Dissertation Abstract International. Minegraphe, : 7180-A).
- Finocchiaro, Mary and Micheal Bonomo. *The Foreign Language Learner : A Guide for Teacher*. New York: Regent Publishing Company , Inc., 1973 :20-23).
- Gronlund, Norman edward. (1959 : 176) . *Sociometry in the classroom*. New York: McGraw.
- Haley, Majorie Hall. (1978). " *Study of the Effectiveness of Simultaneous Oral Physical Response Strategy on the Speak Achievement, Attitude, Motivation and interest f Level O Spanish* " Dissertation Abstracts international Typed, : 295-A.
- Heys, Frank. (1962). " *The theme-a-reek assumption: A report of an experiment,* " English Journal. 51 (5) :320-322.
- Hurlock, Elisabeth B. (1959) *Development Psychology*. New York: McGraw- Hill. : 251.
- Jakobovits, L.A. (1971). *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic analysis of the Issues: 2nd ed.* Rowley : Newbery House: :103-121).
- Johnson, Patricia. (1986: July). " *Acquisition of Scheme for Comprehension and Communication : A Study of Reading –Writing Relationship in ESL.* " RELC Journal. 17(1) :13.
- Keech, Margaret. (1980). " *An Investigation of some of the English Language problems of Oversea Students and the National College of Agricultural engineering Silsoe,* " in Occasional Paper no. 22: Aspects of English for Specific Purpose.: 3-33.
- Kalivoda, Theodore B. (1980, October). " *Learning to listen : What can Be Done ?* ", English Teaching Forum. 18 (4) : 2-7.

- Luke, Charles Eugene. (1975). "*A concept of teaching Undergraduate Adults in Freshman and Sophomore English*," Dissertation Abstracts International. 35 (9): 6101-A.
- Lawrence, Frances. (1976). "*Student Perception of the Classroom Learning Environment in Biology, Chemistry and Physics*," Journal of Research in Science Teaching. 13:315-323.
- Miller, Pertricus. (1987). "*The Characteristics of Good Teacher*," English Teaching Forum. 19(1) :40- 41.
- Murray, Ruth Beckmann and Judith proctor, Zentner. (1985). *Nursing Concepts for Health Promotion 3ed*. N. J. : Prentice Hall. Inc.
- Madaus G. and Others. (1979). "*The Sensitivity of Measure of School Effectiveness*," Harward Education Review. p 49.
- Morrow, W.R. and Willson, R.C. (1961, April). "*Family Relation of Bright Hight Achieving and Under-Achieving High School Boy*," Child Development. 32 : 508 –514.
- Murray, Ruth Bechmann and Judith Proctor, Zentner. (1985 :158). *Nursing Concepts for Health Promotion 3ed*. N.J. : prentice Hall, Inc.
- Marjoriban, Kavin. (1972, February). "*Environment Social Class and Mental Ability*," Journal of Educational Psychology. 63: 203-209.
- Prator, Clifford H. (1976, January). "*In Search of a Method*," *English Teaching Forum*. 14 (1): 8-12.
- Ryan, David G. (1960). *Characteristic of teacher Manasha : Ceorge Benta Company*.
- Rogers, Carl. (1969). *Freedom to Learn*. Columbus Ohio : Charles E. Merrill.
- Rivers, Willga M. (1968). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Rubin, Joan. (1975, March). "What the Good Language Learner Can Teach Us." *TeSOL*.9 :41-51.
- Song and Hattie John. (1984, December). "*Home Environment Self- concept and academic achievement : Acausal Modeling Approach*," *The Journal of Educational Psychology*. 76: 1276-1281) .
- Saggaf, A (1980:December). *An Investigation of the English Program at the Department of English*. College of Education, King Abdul- Aziz University, in Mecca, Saudi arabie, Dissertation Abstracts International. 43 : 1820 –A.
- Tiedman, S.C. (1942). "*A Study of Pupil-Teacher Relationship*," *Journal of Education Research*. 35 :644-657.
- Tyler, Leona E. (1964 : 16). *The Psychology of Human Difference*. 3rd ed. New York: Appleton-Century Co.
- Triandis, Hary C. (1971). *Attitude Theory and Measurement* . New York: John Willey and Son Inc.
- Withall, Joh. (1979, March). "The Development of A Technique of the Measurement of Social- Emotional Climate in Classroom," *The Journal of Experimental Education*.17 : 347-361.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.427
2	2.366
3	2.828
4	4.733
5	2.909
6	3.667
7	2.497
8	4.320
9	4.160
10	2.996
11	2.750
12	3.416

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8157

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสนับสนุนการเรียนของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.564
2	2.996
3	2.291
4	4.356
5	4.160
6	6.148
7	8.876

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7864

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.194
2	2.397
3	3.361
4	2.338
5	7.921
6	2.220
7	4.366
8	4.243
9	2.353
10	4.461
11	2.729
12	2.620
13	2.376

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8005

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.055
2	3.416
3	2.333
4	2.198
5	3.688
6	2.592
7	6.333
8	3.000
9	4.989
10	3.564
11	3.035
12	3.000
13	5.657
14	2.393

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8296

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.245
2	2.553
3	4.160
4	5.376
5	3.631
6	3.035
7	2.909

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7145

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่ / ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ	t	ข้อที่/ ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ	t
1	3.638	18	5.017
2	2.553	19	2.688
3	2.118	20	3.360
4	2.750	21	2.624
5	2.826	22	3.274
6	5.508	23	5.017
7	7.897	24	3.113
8	4.025	25	3.667
9	4.782	26	3.360
10	4.255	27	2.505
11	4.989	28	3.051
12	4.793	29	4.082
13	4.427	30	3.924
14	3.035	31	4.320
15	2.497	32	10.801
16	2.996	33	3.120
17	2.828	34	2.688

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9357

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถาม

บันทึกข้อความ

106

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/12.225

วันที่ ๑๖ ธันวาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย พระมหาประยูร สุขะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัฒนมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวอร์นี กรีทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทศพร มณีศรีขำ และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัฒนมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ พระมหาประยูร สุขะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/127.14

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

, ธันวาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปรีชา คะเนตนอก ผู้ทรงคุณวุฒิสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์

ถึงที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย พระมหาประจักษ์ สุขะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวณี กริทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ พระมหาประจักษ์ สุขะใจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 คอ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4345939 มือถือ 06-5085168

ที่ ศธ 0519.12/๒๒๔๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

, ธันวาคม 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

นั้สการ คณะศึกษนมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมำด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย พระมหาประชुर สุยะใจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ภาคปกติ สาขาวิชา จิตวิทยา จำนวน 6 ห้องเรียน ตอบแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของ นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม - มีนาคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากพระคุณเจ้า ได้โปรดพิจารณาให้ พระมหาประชुर สุยะใจ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอนมัสการด้วยความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4345939 มือถือ 06-5085168

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร
คำชี้แจงแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสุขภาพจิต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร นิสิตสามารถแสดงความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนิสิตไม่มีผิดหรือถูก และไม่มีผลกระทบต่อตัวนิสิต แต่อย่างไรใด ในการตอบแบบสอบถามนิสิตไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

พระมหาประยูร สุขะใจ

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 8 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสุขภาพจิต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ขอความกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริงหรือเติมคำในช่องว่างซึ่งตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบันของท่านให้ครบถ้วน

1. อายุปี
2. ชั้นอุดมศึกษาที่กำลังศึกษา
 - () ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 1
 - () ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2
 - () ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3
 - () ชั้นอุดมศึกษาปีที่ 4
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสมนับถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน)

ระดับคะแนนเฉลี่ย.....
4. พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัย จบระดับชั้นคือ
 - () จบปริญญาธรรม 5 ประโยค
 - () จบปริยัติธรรมสายสามัญ
 - () จบสายสามัญ มัธยมศึกษาปีที่ 6
 - () จบสาขาวิชาศึกษา (ปวช.)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของท่านให้นิสิตรอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของท่านมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของท่านบ้างในบางครั้ง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่ สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เมื่อท่านมีนัดท่านจะ ไปถึงที่นัดก่อนเวลา					
2	ท่านรู้สึกโมโห ถ้ามีคนมาขัดจังหวะในขณะที่ท่านทำสิ่งที่ท่านตั้งใจไว้					
3	ท่านคิดว่าเวลาช่วงผ่านไประวดเร็วจนไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านตั้งใจไว้ได้					
4	ท่านรู้สึกว่าเป็นการเสียเวลา ถ้าต้องไปรอซื้อของในร้านที่มีลูกค้าแน่น					
5	ท่านเป็นคนที่ไม่เริ่มต้นทำอะไรแล้วต้องทำให้เสร็จ					
6	ท่านรู้สึกว่าท่านต้องทำงานอย่างรวดเร็วเพื่อแข่งกับเวลา					
7	ท่านคิดว่าคนรอบข้างทำงานไม่ถูกใจท่าน					
8	ท่านรู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรอรับบริการ เช่น ที่ธนาคาร ที่ทำการ ไปรษณีย์ ร้านสะดวกซื้อ					
9	ท่านไม่ชอบให้ใครหรืออะไรมาขัดจังหวะการทำงานของ ท่าน					
10	ท่านเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนอื่นพูดเพื่อเจอ			-		
11	เมื่อท่านฟังคนพูดไว้สาระท่านจะรู้สึกเบื่อ และหาทางเลี่ยงออกมา					
12	เมื่อท่านต้องทำอะไรซ้ำซากท่านรู้สึกหงุดหงิด					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามคัดกรองสุขภาพจิต

คำชี้แจง ให้นิสิตตอบแบบสอบถามอ่านแบบสอบถามแล้วพิจารณาว่าอาการเหล่านั้นได้รับกวน ผู้ตอบมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย $\sqrt{\quad}$ ลงใน () หน้าคำตอบให้ใกล้เคียง กับสุขภาพและความรู้สึกของท่านในช่วง 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมามากที่สุด โดยไม่รวมถึงปัญหาที่ท่านเคยมีในอดีตและ กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

1. รู้สึกสบายและมีสุขภาพดี
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ แย่กว่าปกติ ☐ แย่กว่าปกติมาก
2. รู้สึกต้องการยาบำรุงให้มีกำลังวังชา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติมาก
3. รู้สึกทรุดโทรมและสุขภาพไม่ดี
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
4. รู้สึกไม่สบาย
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
5. เจ็บหรือปวดบริเวณศีรษะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
6. รู้สึกตึงหรือคล้ายมีแรงกดที่ศีรษะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
7. สามารถมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ได้
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
8. รู้สึกกลัวว่าตนเองจะเป็นลมหมดสติไปในที่สาธารณะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
9. มีอาการรบกวนหรือหนาว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
10. มีเหงื่อออกมาก
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
11. ตื่นเช้ากว่าปกติหรือหลับต่อไม่ได้
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
12. หลังจากตื่นนอนแล้ว รู้สึกนอนอไม่เต็มอิ่ม
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก

13. รู้สึกเพียบมาก และไม่มีแรงแม้แต่จะกินอาหาร
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
14. นอนไม่หลับเพราะกังวลใจ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
15. รู้สึกตื่นตัว และความคิดว่องไว
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
16. รู้สึกมีกำลังวังชา
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก)
17. เมื่อเข้านอนใช้เวลา นานกว่าจะหลับได้
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
18. ไม่สามารถหลับได้สนิทหลังจากหลับแล้ว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
19. ฝันไม่ดีหรือน่ากลัว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
20. มีอาการกระสับกระส่าย หลับไม่สนิท
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
21. หาอะไรทำและทำให้ตัวเองไม่มีเวลาว่างได้
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ ก่อนข้างน้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
22. ทำอะไรช้ากว่าปกติ
☐ เร็วกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ ช้ากว่าปกติ ☐ ช้ากว่าปกติมาก
23. รู้สึกขาดความสนใจในกิจกรรมที่เคยทำตามปกติ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
24. ปล่อยปละเลเลข ไม่สนใจรูปร่างหน้าตาของตัวเอง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
25. พิถีพิถันกับการดูแลสุขภาพตัวน้อยลง
☐ พิถีพิถันมาก ดีกว่าปกติ ☐ เท่า ๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
26. ออกไปนอกวัดบ่อยเท่าที่เคย
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่า ๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
27. จัดการกับสิ่งต่าง ๆ ได้ดีพอ ๆ กับคนส่วนใหญ่ ที่อยู่ในสภาพเดียวกับท่าน
☐ ดีกว่าปกติ ☐ ดีพอ ๆ กัน ☐ ก่อนข้างน้อยกว่า ☐ น้อยกว่ามาก

28. รู้สึกว่าโดยทั่วไปแล้วทำอะไร ๆ ได้ดี
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ ดีน้อยกว่า ☐ ดีน้อยกว่าปกติมาก
29. ไปทำงานภายในวัด หรือ ทำงานอื่น ๆ สาย
☐ ไม่สายเลย ☐ ไม่สายกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างสายกว่าปกติ ☐ สายกว่าปกติมาก
30. พอใจกับการที่ทำงานลุล่วงไป
☐ มากกว่าปกติ ☐ พอ ๆ กับตามปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
31. สามารถมีความรู้สึกรักและอบอุ่นต่อคนใกล้ชิดได้
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เท่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
32. รู้สึกว่าสามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เท่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่ามาก
33. ใช้เวลาคุยเล่นกับคนอื่นมาก
☐ ใช้เวลามากกว่าปกติ ☐ เท่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่ามาก
34. รู้สึกกลัวที่จะพูดอะไรออกไปต่อหน้าคนอื่น เพราะเกรงจะทำให้ตัวเองดูโง่
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
35. รู้สึกว่าได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์ในเรื่องต่าง ๆ
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
36. รู้สึกว่าสามารถตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
37. รู้สึกว่าตัวเองไม่สามารถที่จะเริ่มทำอะไรได้เลย
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
38. จะทำอะไรก็รู้สึกหวาดกลัวไปหมด
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
39. รู้สึกต้องเฝ้าอยู่ตลอดเวลา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
40. รู้สึกว่าไม่สามารถที่จะเอาชนะความลำบากต่าง ๆ ได้
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
41. รู้สึกว่าชีวิตต้องค้ำประกันอยู่ตลอดเวลา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ก่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
42. สามารถมีความสุขกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันตามปกติได้
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก

43. มองอะไรเครื่องเครียดไปหมด
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
44. รู้สึกหงุดหงิด อารมณ์ไม่ดี
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
45. รู้สึกกลัวหรือตกใจ โดยไม่มีเหตุผลสมควร
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
46. สามารถที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ ของตัวเองได้
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
47. รู้สึกเรื่องต่าง ๆ ทั้บถมจนรับไม่ไหว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
48. มีความรู้สึกที่คนรอบข้างจับตามองคุณอยู่
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
49. รู้สึกไม่มีความสุขและเศร้าหมอง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
50. รู้สึกเสียความมั่นใจในตัวเองไป
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
51. คิดว่าตัวเองเป็นคนไร้ค่า
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
52. รู้สึกว่าชีวิตนี้หมดหวังโดยสิ้นเชิง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
53. รู้สึกมีความหวังในอนาคตของตัวเอง
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่า ๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
54. รู้สึกมีความสุขดี ตามสมควร เมื่อดูโดยรวม ๆ
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่า ๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
55. รู้สึกกังวล กระวนกระวาย และเครียดอยู่ตลอดเวลา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
56. รู้สึกไม่คุ้มค่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
57. คิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะอยากจบชีวิตตัวเอง
☐ ไม่อย่างแน่นอน ☐ ไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น ☐ มีอยู่บ้างเหมือนกัน ☐ มีแน่ ๆ

58. รู้สึกว่าบางครั้งทำอะไรไม่ได้เลยเพราะประสาทตึงเครียดมาก
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
59. พบว่าตนเองรู้สึกอยากตายไปให้พ้น ๆ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
60. พบว่ามีความรู้สึกที่อยากจะทำลายชีวิตตัวเองเข้ามาอยู่ในความคิดเสมอ ๆ
☐ ไม่อย่างแน่นอน ☐ ไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น ☐ มีอยู่บ้างเหมือนกัน ☐ มีแน่ ๆ

ตอนที่ 4 แบบสอบถาม การสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ผู้ปกครองพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้าอยู่เสมอ					
2	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองเตือน และให้เวลาข้าพเจ้าอ่านหนังสือ					
3	ผู้ปกครองให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี					
4	ผู้ปกครองสนับสนุนความสามารถพิเศษของข้าพเจ้าโดยให้ฝึกฝนและเรียนเพิ่มเติม					
5	ผู้ปกครองให้ความรักความเมตตาต่อข้าพเจ้าทั้งคำพูดและการกระทำ					
6	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดีผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า					
7	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนด้านการเงินและเวลาในการเรียนของข้าพเจ้า					

ตอนที่ 5 แบบสอบถาม ลักษณะทางกายภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ขอให้บัณฑิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	1. สถานที่เรียน ห้องเรียนสะอาดเรียบร้อย					
2	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
3	สถานที่เรียนมีเสียงดังรบกวนและแออัด					
4	โต๊ะ เก้าอี้ มีไม่เพียงพอ					
5	ห้องเรียนคับแคบ					
6	ห้องเรียนมีกลิ่นเหม็น จากขยะและห้องน้ำ					
7	2. สื่อและอุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์สื่อการสอนเหมาะสมกับบทเรียน					
8	วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการเรียนมี น้อยเกินไป					
9	การเรียนการสอนส่วนใหญ่มีเอกสาร ประกอบการสอน					
10	มีห้องสมุดและแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่ เพียงพอบริการ					
11	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีความทันสมัย เหมาะกับการฝึกปฏิบัติ					

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
12	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีเพียงพอกับความ ต้องการ					
13	การเรียนการสอนส่วนใหญ่มีเอกสาร ประกอบการสอน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับ ความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	พฤติกรรมที่อาจารย์ปฏิบัติต่อนิสิต อาจารย์ให้ความเป็นกันเองกับข้าพเจ้า					
2	อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนิสิต					
3	อาจารย์ให้ความเอาใจใส่ข้าพเจ้าในการ เรียนภาษาอังกฤษ					
4	อาจารย์ให้คำปรึกษา แนะนำเมื่อข้าพเจ้าไม่ เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ					
5	อาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าพเจ้า					
6	อาจารย์จะรับฟังเหตุผลของข้าพเจ้าเสมอ เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา					
7	อาจารย์สอนโดยไม่สนใจว่านิสิตจะเข้าใจ หรือไม่					
8	พฤติกรรมที่นิสิตปฏิบัติต่ออาจารย์ ข้าพเจ้าไม่สามารถซักถามเรื่องการเรียน วิชาภาษาอังกฤษกับอาจารย์ได้					
9	ข้าพเจ้าทำรายงานส่งตามที่อาจารย์สั่ง ทุกครั้ง					
10	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนตลอดเวลาที่เรียน ภาษาอังกฤษ					

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
11	ข้าพเจ้าปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับอาจารย์ได้					
12	ข้าพเจ้าแสดงความเคารพอาจารย์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
13	เมื่ออาจารย์ให้ช่วยงานข้าพเจ้าจะเต็มใจช่วย					
14	ข้าพเจ้าชอบในการได้ตอบอาจารย์					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนิสิตกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นิสิตอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตบ้าง ไม่จริงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนิสิตน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าเป็นคนมีน้ำใจและชอบช่วยเหลือเพื่อนในห้วง					
2	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาปัญหาการเรียนกับเพื่อนได้					
3	ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับเพื่อนไม่ได้					
4	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียนเพื่อนก็ช่วยอธิบายให้					
5	ข้าพเจ้าเข้ากับเพื่อนได้ดี					
6	ข้าพเจ้ากับเพื่อนทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยความสามัคคี					
7	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิท					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับ
ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ตามความคิดเห็นของท่านมีปัญหามากน้อย
เพียงใด กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ เพียงข้อละช่องเดียว ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 อันดับ ได้แก่

5	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหามาก
3	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ				
		5	4	3	2	1
1	ทักษะด้านการฟัง การแยกเสียงคำศัพท์ที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย เช่น เสียง th ch หรือ sh เป็นต้น					
2	การออกเสียงสูงต่ำ (intonation) เพื่อสื่อความหมาย					
3	การออกเสียงเน้นหนัก (stress) ของคำแต่ละคำ					
4	การปฏิบัติตามคำสั่งภาษาอังกฤษ					
5	การใช้ไวยากรณ์อุปกรณ์ในการฟัง					
6	การแยกเสียงที่แตกต่างกันออกจากกัน					
7	ทักษะด้านการพูด การใช้ภาษาอังกฤษแนะนำตัวเองและผู้อื่น					
8	การออกเสียงสูงต่ำในประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถาม					
9	การแสดงออกหรือถามตอบกับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษ					
10	การพูดรายงานภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน					
11	การสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด					
12	ความรู้พื้นฐานในเรื่องที่จะพูด					
13	การขยายความด้วยคำศัพท์คำอื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่ทราบ					

ลำดับ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็นต่อปัญหาการ เรียนภาษาอังกฤษ				
		5	4	3	2	1
14	การถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลที่ต้องการสื่อ ความหมายเป็นคำพูดได้					
15	ทักษะด้านการอ่าน ความรู้ในเรื่องความหมายของคำ					
16	ความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่อ่าน					
17	ความสามารถในการเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่ อ่านได้					
18	การตีความหมายของข้อความภาษาอังกฤษ					
19	ความเข้าใจเกี่ยวกับศัพท์โฆษณาสินค้าต่าง ๆ เป็น ภาษาอังกฤษ					
20	การใช้เทคนิคในการอ่าน เช่น การเดาความหมาย (context clues) สรรพนาม (pronoun) หรือ การ อ้างอิง (reference)					
21	การอ่านหนังสือธรรมชาติภาษาอังกฤษ					
22	การอ่าน และตีความหมายของคำศัพท์ธรรมชาติ ภาษาอังกฤษ					
23	ทักษะพื้นฐานในด้านการอ่าน					
24	การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
25	ทักษะด้านการเขียน การหาความรู้ด้านไวยากรณ์เกี่ยวกับประโยค โครงสร้าง และรูปแบบต่าง ๆ					
26	การฝึกฝนในด้านการเขียน					
27	การเขียนข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ เช่น กรอก แบบฟอร์มสมัครงาน หรือเขียนจดหมายธุรกิจ					

ลำดับ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็นต่อปัญหาการ เรียนภาษาอังกฤษ				
		5	4	3	2	1
29	การเขียนศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตาม ความหมายที่ต้องการเขียน					
30	การประสมตัวอักษรภาษาอังกฤษออกมาเป็นคำที่มี ความหมาย					
31	การรู้จักวิธีการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน					
32	การเขียนสรุปข้อความจากการอ่านเป็นภาษาอังกฤษ					
33	การสร้างประโยคใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ที่เรียนใน ชั้นเรียน					
34	ความสามารถเขียนข้อความตามคำบอก.....					

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ-นามสกุล	พระมหาประยูร สุขะใจ
วัน/เดือน/ปี	13 – 4 – 2506
สถานที่เกิด	จังหวัด ลำปาง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	34/1 วัดอรุณราชวราราม แขวงวัดอรุณ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร 10600 โทร. 02-8911740 ,06-5085168
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์ ระดับ 5 หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา
สถานที่ทำงาน	ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย วัดศรีสุดาราม แขวงบางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700 โทร. 02-4345939
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	ปริญญาตรีพุทธศาสตรบัณฑิต (พธ.บ.) สาขาจิตวิทยา สถาบัน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2540	ปริญญาตรี (B.J.) คณะสื่อสารมวลชน สาขาหนังสือพิมพ์ สถาบัน Marathwada University India
พ.ศ. 2539	ปริญญาโท (M.A.) สาขาจิตวิทยาคลินิก สถาบัน Marathwada University India
พ.ศ. 2541	ปริญญาโท (M.A.) สาขารัฐศาสตร์ สถาบัน Deed University Pune India
พ.ศ. 2543	ปริญญาโท (M.A.) สาขาเศรษฐศาสตร์ สถาบัน Deed University Pune India
พ.ศ. 2547	ปริญญาเอก (Ph.D.) สาขาจิตวิทยา สถาบัน Marathwada University India
พ.ศ. 2548	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา สถาบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร